

**"Emlékezzél meg
az egészségűtről"**

amelyen hordozott

**"Írt
téged az új"**

Méhes L.

MOZAIKOK
A DEBRECENI SZABADKERESZTYÉN
GYÜLEKEZET ÉLETÉBŐL
1924-1994

MAROSÁN JÁNOSNÉ VISSZAEMLEKEZÉSEI

Tartalomjegyzék

- Bevezetés..... 1-3 oldal
- A kezdet. Szabadkeresztyén Gyülekezet a Mező utcán..... 4-9 oldal
a város szélén
- Gyülekezet a Rákóczi utcán, a város közepén..... 9-13 oldal
- Gyülekezet a Hatvan utcai Unitárius Templomban..... 14-15 oldal
- Marozsán János elhívása Gyülekezeti szolgálatra..... 15-17 oldal
- Dr. Kiss F. – Ungár A. – Koós L. – Madarász L. szolgálata..... 17-22 oldal
- A Gyülekezet szeretet közösségi élete. A fiatalok..... 22-27 oldal
aktív szolgálata
- Rendőrségi – Hatósági zaklatások..... 28-31 oldal
- A Gyülekezet bűnbánata – megtisztulása – 1974 évi..... 32-36 oldal
megújulása – Szentszellem kiáradása
- Átélések – megtapasztalások – bizonyosságok..... 37-60 oldal
- Új Imaház a Mester utcán..... 60-65 oldal
- Csendesnapok áldása..... 65-66 oldal
- Befejezés; hálaadás Isten hordozó szeretetéért. A közösség..... 67-69 oldal
a Gyülekezet ajándékáért
- Az eseményeket rögzítő fotók..... 70-100 oldal

Címlapon: Marozsán János pásztor és felesége, a Mester utcai új templom
főbejárati kapuja előtt.

Bevezetés

Az idő homokóráján a szemek peregnek... peregnek. Ha éppen használatban van egy ilyen homokóra, nem tudjuk megmondani, hány kis porszemnek kell még leperegni, hogy leteljen a kiszabott idő, csak azt látjuk, hogy egyre vékonyodik a színezett homokszemek sokasága az üveghengerben.

Peregnek...egyre peregnek... és tudjuk, hogy nagyon rövid az idő.

Az ige tükrében nézve még inkább látjuk az idő gyorsulását, a próféciák beteljesülését...

Ha saját életem homokóráját nézem, ott is egyre vékonyodik a lepergésre váró homokszemek mennyisége. Az események tüzeiben sokszor át meg átgondoltam a mögöttem levő útszakaszt, mely elválaszthatatlan a gyülekezet életétől.

Már kisgyerekkorom óta hívő szülők gyermekeként, meleg gyülekezeti légkörben nevelkedtem. Húsz éves korom óta, a férjem után, ebben a gyülekezetben munkálkodhattam, mint pásztor-feleség. Akkor még én voltam a gyülekezet legfiatalabb tagja. Az akkor kicsi gyermekek, vasárnapiskolai növendékek, ma már családos apák és anyák. Bármire nézek is ezek közül, mindenkihez fűz valami nagyon kedves közös emlék. Visszaemlékezem problémáikra, örömeikre, a négy szemközti imádkozásainkra, a megoldásokra, melyeket az Úr adott az évtizedeken keresztül. Együtt dobbanhatott a szívem 1948 óta minden testvérrel, és szemlélhettem az Úr munkáját, hogyan építette, szaporította azt a húsz-harminc főből álló, kezdő kis közösséget és tette azzá, amivé most lett.

Többször gondoltam már rá, hogy le kellene írnom a gyülekezet eddig megtett útját, annál is inkább, mert éppen 1994-ben

emlékezhetünk meg a gyülekezet fennállásának 70.-ik évfordulójáról. Ez mindenképpen jubileum. Előbb ugyan azt gondoltam, hogy mint egy kívülálló vetem papírra emlékezéseimet, de ez nem volna igazi!

Én nem akarok egy kis füzetet írni, csak szeretnék most gondolatban az én nagy lelki családom elé állni, ahogyan azt negyven esztendőn át a gyakorlatban tettem, a gyülekezet tagjainak szemébe nézni...és úgy elmondani az emlékeket.

Ezek legtöbbjét velük, a gyülekezettel együtt éltem át, ők, a gyülekezet tagjai, éppen úgy emlékeznek rá, mint én, hiszen nemcsak szemlélői, hanem átélői is lehettek az itt leírtaknak.

Ha a régebbi fényképeket kezembe veszem, és el kezdem nézegetni őket, látom, hogy sokan, nagyon sokan, már nincsenek közöttünk. Legszívesebben minden ilyen, már az Úrhoz költözött testvéremnél megállnék, és röviden összefoglalnám azokat a jó dolgokat, melyek őket jellemezték, vagy leírnám mindazt, amit a gyülekezet építésében tettek. Erre itt most nincsen lehetőségem, de szívemben élénken él minden.

Még egy tényező járult ahhoz, hogy végül mégis „tollat” fogva megnyitottam, - részben, - az emlékek tárházát.

A múlt nyáron három csodálatos ének hallottam, melyek megrázták életemet, és úgy érzem, kifejezik azt, amit ezzel a kis visszaemlékezéssel tenni szeretnék. Hadd írjam ide az egyik ének szövegét:

Csak egy ének hadd énekeljek
Uram, mielőtt innét elmegyek
A hárfám húrjait kifeszítettem
És feszül a húr benn a szívemben.

Csak egy ének, Uram, Jézusom,
Engedj elzengni még e húrokon.
Aztán szakadjon a húr és a szív,
A szív, mely Hozzád mindhalálíg hív.

Még egy ének, zengőt, lángolót,
Vesét és velőt, áthasogatót,
Ünnepi ódát fülnek, ajaknak,
Győzelmi himnuszt, rabnak, szabadnak.

A legfőbb jóról, amit kaphattam,
Mit e földön én is adhattam,
Ami mindenkit boldoggá tehet...
A SZERETETRŐL hadd énekeljek!

Igen, ez az, amit én is szeretnék elérni ezzel a kis emlékezéssel, a szeretetről hadd énekeljek, - prózában, az emlékezés húrjairól keresztül, mert egyedül ez az, ami mindenkit boldoggá tehet.

A homokóra szemei peregnek...Minden el fog múlni, de ami szeretetből tettünk, tettem, az örökre megmarad.

Malakiás könyve harmadik részének 16. Verse ezt mondja:

„Akkor tanakodának egymással az Úrnak tisztelői, az Úr pedig figyelt és hallgatott, és egy emlékkönyv íraték ő előtt azoknak, akik félik az Urat és becsülik az ő nevét.”

Debrecen. 1994.

A kezdet. Szabadkeresztyén Gyülekezet a Mező utcán

„Emlékezzél meg az egész útról, melyen hordozott téged az Úr”
Az első világháború után, az 1920-as években, a sok szenvedést átélt emberek lelkében mély sóvárgás tört fel, hogy életük nagy kérdéseire valódi megoldást találjanak. Sokan siratták elhunyt hozzátartozóikat, vagy akik túléltek a háborút, esetleg csonkán, bénán kerültek haza. A szenvedés, betegség, halál mindig valóságosan szembesít minden embert azzal a ténnyel, hogy egyszer mindenki eljut élete utolsó percéhez, és vajon mi lesz azután?...

Ilyen halálos veszedelemtől menekült meg Sándor János is. Az olasz fronton 1916-ban egy gránát elvitte a féllábát, olyan súlyos volt a sérülése, hogy az orvosok lemondtak róla. Mégis egy napon magához tért a kórházi ágyon. Éjjeliszekrényén egy Bibliát talált, és amennyire ereje engedte, egy-egy keveset olvasott belőle. Ahogy napról-napra tért vissza fizikai ereje, úgy nyíltak ki lelki szemei is. Meglátta saját bűneit. Kiáltott Istenhez és ő azonnal választott.

E személyes találkozás után mély békesség, sőt öröm töltötte be szívét, lelkét, és egészsége is rohamosan javult. Szívét egészen Jézusnak adta és megtért hívő emberként tért vissza szereteteihez Debrecenbe. Az itthoni környezetben keresni kezdte azokat az embereket, akik hasonlóan gondolkoztak, olyanokat, akik szintén találkoztak Jézussal, mint személyes Megváltójukkal, és vágytak a Bibliai gyülekezeti életre.

Előbb a Református Egyház keretein belül jöttek össze néhányan, de nem sok idő telt el, és betiltották őket: tevékenységüket szektának nevezve.

Ugyanezen időben **tért meg egy fiatal orvos, Dr. Varjas János.** Örömmel ismerték egymásban a testvért, Jézus vérében

megváltott életük közös célkitűzését: minél több embernek elmondani Isten örömeit. nem számított az, hogy egyikőjük egy csonka, féllábú szabósegéd, másik pedig egyetemest végzett diplomás, aki nemcsak az emberek testét kívánta gyógyítani, hanem lelküket is. Egy szívvel kezdtek el munkálkodni úgy, hogy, ki-ki saját ismeretségi körén belül, akikkel csak találkoztak, azoknak mondták el nagy átélésüket, Jézussal való találkozásukat, mutatva az utat a menny felé.

Mivel egyre több ember kezdett komolyan érdeklődni az élet igazi értelme után, elhatározták, hogy a hét bizonyos napján és vasárnap összejönnek lakáson, imádkoznak, és úgy, ahogyan az első keresztyének tették, mindenki elmondja azt, amit az elmúlt héten Isten jelenlétéből megtapasztalt. Mivel a szavak mögött valóságos élet állt, hitele volt mindenki előtt, erő áradt belőle, így egyre többen adták át életüket Jézusnak. Voltak közöttük fiatalok, idősek, egyszerűbbek és intelligens emberek egyaránt. 1924-ben az első kenyértöréssel megkezdődött a Szabadkeresztyén Gyülekezet élete Debrecenben.

A fiatalok között volt egy egyszerű lány, Csabai Lídia. Bár szegény volt, de mégis gazdag, bárkit látogatott is meg, mindig vitte magával saját készítésű finom süteményeit, és úgy adott, hogy „ne tudja a bal kéz, hogy mit cselekszik a jobb...”

Ahogy nőtt a kis imádkozó csoport létszáma, úgy gyűrűzött körülöttük a gonosz gyűlölködés. Ami a legszomorúbb, nem is a hitetlenek részéről, hanem az egyház vezetői tettek ellenük feljelentést a hatóságoknál. Először csak komoly pénzbüntetésre ítélték őket, ami abban az időben igen jelentős összeg volt. Kifizették és tartották tovább az alkalmakat az egyre növekvő kis gyülekezetben. Később azonban, mikor látták, hogy nincs eredménye a pénzbüntetésnek, mert az alkalmak tovább folynak, börtönbüntetést róttak ki rájuk. Az eredmény ugyanaz volt, mint Pál és Silás életében... Ahogy becsukódott mögöttük a cella

ajtaja, földre borultak, imádták Istent, magasztalták őt, hogy méltatta őket arra, hogy Jézusért szenvedhetnek. A börtönben levő többi rab megrendülve figyelte és elhalmozta őket kérdésekkel. A testvérek boldogan mondták el, hogy kicsoda számunkra Jézus Krisztus. Az őket kihallgató rendőrtiszt is belső nyugtalansággal figyelte a történeteket, és eljött az ideje, hogy Nikodémus módjában találkozott velük, mert hallani akarta ő is, hogy kicsoda Jézus Krisztus, aki ennyi örömet és békeséget tud adni még a börtönben is.

Abban az időben működött egy „fekete barak” nevezetű korbáz a korábbi háborús években tábori korbáz volt, ahova a tífuszos katonákat vitték, sőt civivileket is főleg meghalni. Ez az épület illetve barak sor a Böszörményi út és a Békési B. úton volt helyileg. Később a város szegényei számára szolgált szükségplakásként. Mivel ez egy szörnyűséges hely volt nem kaptak elég orvost és ápolót az itt haldokló betegek ellátására. Dr. Varjas János testvér úgy érezte a szívében, itt kell szolgálatot vállalnia azért, hogy az utolsó napjaikat élő betegekhez is eljusson a Jézus Krisztus bűnbocsánatáról szóló drága örömhír.

A megfeszített tempójú munka azonban felőrölte Varjas testvér életét is, és ilyen meggyengült állapotban ő is megkapta a tífuszt, néhány heti súlyos szenvedés után az Úr haza vitte őt. Nagy úrt hagyott maga után az ő eltávozása de az Úr munkája nem állt meg.

Ebben az időben formálódott Budapesten egy kis közösség melynek vezetője Dr. Kiss Ferenc anatómiai professzor volt. (Az ő életére való visszaemlékezést és a budapesti közösség alakulását az "Élő kövek" című könyv örökítette meg.) a professzor úr, vagy ahogy a közösségben őt hívták a „professzor testvér” hallott a debreceni testvérek üldözéséről, olvasta a róluuk írt újságcikkeket, ezért érdeklükben felvette velük a kapcsolatot. Ezt követően

minden tekintélyt latba vetve kiállt érettük a hatóságoknál és léleekben is mindig közösséget vállalt velük mindenben.

Így vált nyilvánvalóvá, hogy Budapesten kívül Miskolcon is van egy gyülekezet mely a debrecenihez hasonlóan formálódott. Ott egy fényképész műteremben Róth Anna néni házában voltak az összejövetelek (a Városház u. 7. szám alatt). A háború alatt, mint zsidót elhurcolták és Auschwitzban halt meg.

A gyülekezet vezetője Koós Lajos postafelügyelő testvér volt. Az országban egyre terjedt a debreceni közösség híre és kezdték őket látogatni, és igével szolgálni alkalmakon. Dr. Kiss Ferencen kívül az áldott emlékű Ungár Aladár testvér Laub János testvér, Erdélyből a Bogyai János. A debreceni alkalmak kin, a város szélén Sándor János testvér házában a Mező u. 12. alatt voltak. 1940-ben újra háborúba sodródott országunk: szenvedés, könny, nélkülözés, halál és fájdalom mindenfelé.

Ezidőben főleg idősebb testvérekből állt a gyülekezet, mert a fiatalabbak inkább a város közepén levő Baptista gyülekezetet látogatták. A két gyülekezet között jó kapcsolat volt.

A kis gyülekezettel azonban Istennek újabb terve volt, és ennek jelei már 1943-ban láthatóak voltak.

A miskolci gyülekezetből két fiatal testvér jött Debrecenbe szolgálni: Koós Tibor és Kalas Károly. – később Tibor tanulni is, az Orvostudományi Egyetemre.

Az időben, a Baptista gyülekezetben id. Fortin László testvér volt a prédikátor, aki imaházukat szívesen felajánlotta a két testvér szolgálatára. Nagyon sok fiatal gyűlt össze és őszinte, komoly döntések születtek Jézus Krisztust választva életük megmentőjeként. Közülük sokan, akik még élnek és megmaradtak a hitben, áldott hirdetőivé váltak az igének.

Ezen az őszön, 1943-ban, 6 fiú különösen komolyan vette az Isten felé való döntést, a szolgálatra való elhívást. A felekezeti válaszfalak teljesen ledőltek és az egyik estén azért jöttek össze, hogy Isten és egymás előtt, az ige alapján: „valljátok meg bűneiteket egymásnak” (I. Ján. 1: 9), őszinte bűnvallást tegyenek. A hat fiú között volt, aki a történelmi egyházhoz tartozott, volt baptista és volt szabadkeresztyén.

Komoly életrendezés, imádkozás után, a háború egyre közeledő feszültsége közepette, felcsendült az ének, egymás kezét fogva: „Ó, ne félj, ne rettegj, én veled vagyok...” Ezeket a fiatalokat vette Isten kezébe eszközül, hogy a kis gyülekezetben a megkezdett munkát továbbvigye.

1944-ben a háború borzalma elérte országunkat, városainkat, benne a gyülekezeteket is. Istennek azonban szava volt e nehéz körülmények között is a személyekhez, a gyülekezetekhez és az egész ország népéhez. Ez az idő hatalmas lehetőséget kínált arra, hogy az isteni szeretetet tovább áraszsa minden testvér a gyakorlatban is.

Debrecenben a „Pavilon” laktanyában volt egy hatalmas fogolytábor, ahol magyar és német katonák voltak betegen, éhesen összezsúfolva. A testvérek naponta jártak a táborhoz csak azért, hogy hátha sikerül egy kis élelmiszer csomagot behajítani a szöges dróton át.

- Majd később, mikor megalakult az Ideiglenes Kormány és ezt a táborot felszabadították olyképpen, hogy be lehetett vinni élelmiszert, minden nap 10-15 liter bablevest, krumplilevest osztott egy testvér, - a sajátjából – ami még megmaradt a harcok közepette.

Később annak megtapasztalására is nyílt alkalom, hogy aki Isten gyermeke, nem számít, hogy az egymással szemben álló ország valamelyikéhez tartozik, Krisztusban testvérré lesznek. Hadd jegyezzek fel erről is egy megtörtént epizódot.

A hat fiú közül voltak, akik elsodródtek, mint katonák, de egy itthon maradt és a Baptista imaháznál kapott ideiglenes lakást, mivel sajátjukat lebombázták. Így lehetett, - velem együtt -, szemtanúja a következő eseménynek. Egyik vasárnap bemerítésre készültek a testvérek, a medence feltöltését megkezdték, folyt bele a víz, és mivel még csak reggel 6 óra volt, a teremben nem volt senki. Egyszer csak nyílik a kapu, és egy orosz tiszt jön be, határozott léptekkel, egyenesen a terembe, szívünkben szorongással néztük, vajon mit akarhat? Ez a szorongásunk még fokozódott, mikor láttuk, hogy valami után kotorász a zsebében. Azt gondoltuk, hogy fegyvert vesz elő. Végül, mindnyájunk öröme, egy kockás konyharuhába csavart Bibliát húzott elő. Tört magyarsággal elmondta, hogy édesapja prédikátor volt Oroszországban, elhurcolták, börtönbe zárták és végül kivégezték, az Úrért, élő hitéért. Ő itt a háborúban tért meg, egy romos házban találta ezt az orosz nyelvű Bibliát, ami mostmár legdrágább kincse.

Ettől a naptól fogva rendszeresen járt a gyülekezetbe, amikor csak tudott, és a legközelebbi bemerítésnél ő is ott állt a fehér ruhások között. Ő az orvos katonatiszt, mellette egy német SS katona, a harmadik egy magyar katona, a többi civil volt, köztük Marozsán János is. Krisztusban egyek lettek és nem ellenségek, hanem testvérek. Csodálatos volt látni Isten munkáját ilyen módon is.

Gyülekezet a Rákóczi utcán a város közepén

A korábban említett fiatal fiúk közül néhányan szívünkben új kenettel és átélessel, szolgálni kezdtek Isten igéjéből. Másik tennivalójuk az volt, hogy a gyülekezetet valahogyan behozzák a városba, mert messze kinn, a város legutolsó utcájába nem tudtak eljárni az emberek, hiszen a háború okozta károk miatt

a közlekedés még nem állt helyre, ezen kívül estétől-reggelig kijárási tilalom volt. A fiatalok közül ketten, Marozsán János és László Sándor, találtak egy lebombázott, romos lakást a Rákóczi u. 11. Szám alatt, melyet kétkezi munkával, igen nagy anyagi áldozattal, testvéri összefoglalással alkalmassá tettek, hogy ott imaterem létesüljön.

László Sándor Miskolcra került dolgozni és szolgálatát az ottani gyülekezetben találta meg. A debreceni gyülekezet pedig egy szívvel-lélekkel Marozsán Jánost kente fel pásztorának, aki akkor volt 26 éves, nős és három gyermek édesapja.

Ezen az új helyen, lévén a város központjában, egyre nőtt a látogatottság, fiatalok is kezdtek újra járni és megindult egy élő kis gyülekezet növekedése.

A terem azonban, - különösen, ha vendég testvér jött szolgálni -, egyre kisebbnek bizonyult, már a folyosón is álltak az emberek. Megindult a gyermekekkel való rendszeres foglalkozás is. Az új megtértek között volt egy tanítónő, - Budaházi Irénke néni -, aki a gyermekértelem számára is érthetően közel vitte hozzájuk az Ige üzenetét.

Kommunista rendszerben élvén, - bár az alkalmakat, bizonyos korlátok között megtarthattuk, - semmiféle irodalom, Biblia, sem lelki témájú könyvek, sem énekes könyvünk nem volt. Előbb a „Halleluja” énekeskönyvből énekeltünk, mivel azonban egyre nőtt az új énekek száma, frógéppel kezdtünk gépelt kis énekfüzeteket összeállítani. A napi igeolvasás vezérfonalként, ugyancsak géppel, lemásoltuk az egyetlen birtokunkban levő „Minden tőlem telhetőt az Ő uralmáért” (ma „Krisztus mindenké felett” címen ismert.) áhítatos könyvet és a járt kézzől-kézre. Később ugyanezen dologért, mert 10 példánynál is többet gépeltünk a gyülekezeti tagok számára, a rendőrség kihallgatásra hívta Marozsán János testvért.

A gyülekezetet a meghitt, családias légkör jellemezte. Hangsúly az Istennel való személyes kapcsolaton, a Vele való naponkénti beszélgetésen, az imádkozáson és az igetanulmányozáson volt.

Egy újonnan megtért testvér úgy kerülhetett „beljebb” a kenyértörő tagok sorába, hogy előbb **hosszabb időn át** foglalkoztak vele, részt vett a **Bibliatanulmányozáson**, megismerte a testvéreket, a hívő élet alapszabályait, **és közben őt is megismerték**. Fontos volt, hogy ne csak a **gyülekezeti** alkalmakon találkozzanak vele, **hanem otthonában is, családjának körében**, - még azon idő alatt, amíg kenyértörő taggá nem vált -, hogy később ne okozzon csalódást sem az illető testvér, sem pedig a gyülekezet számára a közelebbi kapcsolat.

A gyülekezet életében központi kérdés volt Istennel és egymással a kenyértörésben létező közössége. Jóllehet az Úr halálára minden vasárnap reggel emlékeztünk, nem vált megszokottá, sőt úgy készültünk rá, mint egy ünnepre, a kenyértörési igeszolgálatban a kiemelt üzenet mindig az Úr Jézus halála volt. Senki, sem mert rendezetlen szívvel kenyeret törni, mert maga a **hallott Ige tette** mérlegre az életét. Olyan is előfordult, hogy emberi szó készítése nélkül felállt valaki vagy többen is, és ott **mindenki előtt** (csak gyülekezeti tagok lehettek jelen) megítélte a **szívét**, konkrétan néven nevezve a dolgokat.

Két ének, szinte minden alkalommal elhangzott, az egyik a szolgálat előtt, a másik a szolgálat, illetve a kenyér megtörése után, amely már olyan légkört teremtett, ami ünnepivé, fenségessé tette az alkalmat.

Az első ének ez volt:

A Golgotán ott szenvedett, és bűnömért tett eleget

- , hogy addig, amíg valaki, az ige kellő tanulmányozása után, meg nem érti ezt a csodálatos valóságot, ne törjön kenyeret, mert az ige másik része is igaz: „aki méltatlanul eszi és issza, ítéletet eszik és iszik”. Egy új fordítás ezt így mondja: „azért van köztöttek sok gyengelekedő és beteg és idő előtt hunytak el nem kevesen...” (I. Kor. 11: 30).

Ilyen alapos önvizsgálat után, mely az ige hallgatása közben munkálkodott a szívében, emlékeztünk meg az Ur Jézus haláláról. Ezek után boldogan tört fel az ének:

Az írás széjjelépve, szabad vagyok, szabad.
Tudom, hogy megvettél Te, meggyőztél, im magad.
Kinos halált Te szenvedtél, Artatlan drága véred,
Aldoztat lelkeimért.

Alnokság nem volt benne, tiszta, szeplőtelen.
Bűnöm mégis viselte, jótállom lett nekem.
Eltörle bűnöm teljeseen, lelkeim nem nyomja most már,
Még egy porszemnyi sem.

Miután valóban ilyen szabad lett a szív, a kenyéretőres után testvéri szívvél tudtuk egymás felé fordulni. Igazán érdekelte a testvér, ha megkérdezte a másiktól: „Hogy vagy?”, s ez nemcsak a lelki természetű dolgokra vonatkozott, hanem a mindennapi élet gondjaira is, munkahelyi vagy anyagi természetűekre egyaránt.

Az első idők keresztényeiről írja a Biblia, „mindenük köz vála...” Ha nem is éppen szó szerint, de valami hasonló kapcsolat volt a testvérek között. Például, az egyik asszonytestvér egyedül gyermeket várt, de nagyon gyenge és beteg volt, így egyedül nem tudta ellátni az otthoni munkát. A gyülekezet saját költségén fogadott mellé valakit, aki mindaddig segített neki, amíg erre szüksége volt.

Ott áldozott szent vérével, éltet adott gyötrelmivel.
Ó Golgota, gyásznak helye, hol Jézus értem szenvedett

Ó Golgota, áldás helye, hol megszerelte üdvömet.

Rendül a föld, haborg az ég. Lehajtja most áldott fejét.
Nyitva az út a menny felé, s a béke vár Atyám ölen.
Ó Golgota...

Ó Jézusom, vajh hogy lehet, hogy így szeretsz Te engemet,
Hogy felvedéd keresztedet, értem adad szent életed?

Ó Golgota...

Amíg ezt az éneket szívből énekeltük, lehetetlen volt nem gondolni az Ur Jézus halálára, arra, hogy mit tett értem. Leiki szemünkkel láttuk őt, a Gecsemané kertjében, szenvedve, vért vertékekezve... én értem...

„Lehajtja most áldott fejét” – szólt az ének és lelekben valóban láttuk Őt, amint a világtörténelem legnagyobb kiáltását elkialtotta:
ELVEGZETETTT!

Ezek után ki, mert volna úgy felállni, és kenyéret tömi, hogy rendezetlen dolog lett volna a szívében, valamelyik testvér felé. Amíg a kenyeret átnyújtottuk, egymás szemébe néztünk és a kimondott szóval is megerősítettük, hogy „ez az Ur Jézus teste, mely teéretted is megtöretett”, vagy „ez az Ur Jézus vére, mely éretted is kiontatott”. Ez nem csupán szokás volt, hanem megerítettük, hogy a kimondott szónak súlya van minden esetben, hat még itt, amikor szájjal is vallást teszünk egymásnak, Isten és az Ó anygalai előtt, az Ó haláláról.

A kenyéretőresben őriási erő van elrejtve, ha tiszta, rendezett szívvél tesszük. Ezért is látta úgy a gyülekezet, - abban az időben

Az idősebb testvérek figyeltek a fiatalabb asszonyok gondjaira. Itt kell megemlítenem Bökönyi Józsefnét, aki különösen szívén hordozta a fiatalabbak terheit. nem számított a korkülönbség, minden héten együtt imádkozott a fiatalabb asszonyokkal, - velem is, - noha neki is kimondhatatlanul nagy terhe volt az alkoholtól mélyen megkötözött férje személyében.

A II. Tim. 1:5. verse ezt írja: „Eszembe jut a benned lévő hit, amely lakozott először a te nagyanyádban, Eunikában, s meg vagyok győződve, hogy benned is.”

Ebben, az általam említett családban ugyanígy van napjainkig. A nagymama volt az, aki sok terhe mellett imádkozó társa lett a fiatalabbaknak, és követte őt (ugyanúgy, ahogyan az igében van) leánya, aki ma is komoly imaharcosa Isten táborának. Utána az unokák is (ma már családanyák) élő hittel rendelkeznek, Isten szolgálatában állnak az Ő népe javára.

Gyülekezet a Hatvan utcai Unitárius templomban

Ezekben az időkben megindult az élet vidéken is. 8 helyen gyülekezetek-közösségek alakultak. Végképp kicsi lett a Rákóczi u. 11. Szám alatti terem. 1958-ban megnéztük a bombasérült Unitárius templomot, ami abban az időben teljesen használhatatlan volt. Megegyeztünk a vezetőséggel, hogy saját költségünkön helyreállítjuk, és utána bérbe adják, meghatározott napokon, meghatározott időtartamra. Igen nagy anyagi áldozattal és a testvérek fizikai segítségével ez meg is történt.

Egy évig lehattunk az Unitárius templomban. Olyan nagy volt az érdeklődés a gyülekezetben, hogy az történt, amit elődeink éltek át a 20-as években. A történelmi egyház vezetői, akik igen jó kapcsolatban voltak az akkori hatalom embereivel, megtiltatták, hogy továbbra is bérbe vegyük az általunk rendbe hozott Unitárius templomot.

Két évig ismét vissza kellett menni a Rákóczi utcára. Az élet azonban újra utat tört magának, 1961-ben visszaköltözhattünk az Unitárius templomba, ahol ezután 20 éven át voltunk albérlők, 1981-ig.

Csodálatos Isteni vezetés folytán ez úgy jöhetett létre, hogy az akkori hatalom emberei közül valakinek szüksége volt lakásra, és mivel 1946-ban lakásból alakították át a termet és tették renbe a korábban már említett fiatalok a bombasérült házat, úgy lehetett újra kérni az Unitárius templom bérlését, hogy a Szabadkeresztyén Gyülekezet átadta lakás céljára a rendbe hozott helyiséget, ennek fejében a hatóság újra engedélyezte az Unitárius templom bérlését. Az igaz, hogy a költségekből nem térítettek vissza semmit, de Marozsán János testvér kért a város vezetőitől egy hivatalos papírt, egy igazolást, hogy a gyülekezeti termet lakás céljára adtuk át. Ez a tény a későbbi időben igen nagy szerepet kapott, amire majd még visszatérünk.

Marozsán János elhívása Gyülekezeti szolgálatra

1966-ban meghalt Dr. Kiss Ferenc professzor testvér, aki a Szabadkeresztyén Gyülekezetek országos elnöke is volt. Utána 1966-1974 között e funkciót Dr. Mézes Zsigmond töltötte be. 1974-ben a közösség a Szabadkeresztyén Gyülekezetek országos elnökévé Marozsán János testvért választotta meg.

Marozsán János 1924-ben született Szatmárnémetiben. 6 éves volt, mikor a szülei Romániából Magyarországra jöttek, otthagya minden anyagi javukat. Szegénységben és nagy nélkülözések közepette kezdték az életet újra magyar földön, 1930-ban Budapesten, majd 1933-tól Debrecenben.

E nehéz körülmény is hozzájárult ahhoz, hogy munkálja az ő későbbi döntését Jézus Krisztus mellett. Mint 6 éves gyereknek egy kitörölhetetlen emlék maradt a szívében, hogy Isten milyern szerető mennyei Atya.

1930 karácsonya közeledett. A szülőknek annyi pénze sem volt, hogy az ebédre való meglegyen, nemhogy ajándékokat tudjanak venni a gyermekeknek.

Karácsonyeste édesapja megfogta a kisfiú kezét és elvitte a Béke téri templom „mindenki karácsonyfájához”, ahol egy lelkes kis cipót és ajándéksomagot nyújtott át neki. Az ő gyermeki szívéből ez mélyen megérintette, és azt értette meg belőle, hogy Isten órája is gondol, szereti őt tudja azt, hogy mennyire vágyott arra, hogy karácsony lévén ő is kapjon ajándékot, és meglett.... Teljesen váratlan módon, egy pap kezéből.

Serdülő, majd később ifjúkori éveit sem úgy töltötte, mint egy átlag gondtalan gyermek. A legkedvesebb játékát a focit is abbahagyta, mert meglátott egy öreg nénit, aki nehéz vizes kannát cipelt a távoli kútról. Hiába kiabáltak a játszótársak: „Ne menj el!”, ő szaladt az öreg nénihez, kivette a kezéből a kannát, és hazáig segítette.

Édesanyja látomást kapott, hogy fiát Isten papnak hívta el.

A 6 éves kori élmény hatására mindig lelkesnek készült. 19 éves korában meghalt váratlanul az édesapja, így ezen túl ő lett a családfenntartó testvérei és édesanyja számára.

Hiába volt kitűnő tanuló, érettségi után nem mehetett el anyagi okok miatt teológiára. Istennek azonban megvolt a terve az életével.

1944. áprilisában édesapja temetésén döntő Isteni érintést kapott; élő reménységet az örök életről.

1944. karácsonyan találkozott Jézus Krisztussal, mint személyes megváltójával. Az életét Krisztus szolgálatára ajánlotta fel, és munka mellett járta a környező falvakat hirdelve Istennek igéjét.

Isten arra a vágyálmára is válaszolt, ami korábban nem lehetett meg, hogy teológiára menjen. Elvégezhette ugyanis 1973-ban – polgári foglalkozása mellett, mint 3 gyermeket édesapja – a lelkészképzőt, és a debreceni Református Theológiai Akadémián kapta meg sikeres vizsgái után a lelkészi oklevelét.

A gyülekezetek pásztorlásáért soha fizetést nem kapott, család megélhetését polgári foglalkozással kereste meg. A debreceni Gördülő Csapógy Művekben tervező konstruktőrként dolgozott, és 42 évi ipari szolgálat után innen ment nyugdíjba 1984-ben 60 éves korában.

A feleség – noha hivatalosan nem szerezhette meg a lelkészi oklevelét – együtt tanult férjével. A 3 kisgyermek nevelése közben segítette a jegyzetek elkészítésében, a tételek kidolgozásában, így szerzett tudást, és ez által segíteni tudott férjének a lelki munkában, személyes beszélgetésekben, imádkozásokban. A lelkigondozás munkája a nőtestvérek és a fiatalok felé az ő feladata volt.

Dr. Kiss F.; Ungár A.; Koós L.; Madarász L.; szolgálat

Ebben az időben gyakori vendége volt a gyülekezetnek Dr. Kiss Ferenc és Ungár Aladár testvér.

A professzor testvérré jellemző volt a bölcs, éles látás: lelki, gyülekezeti dolgokban is, így közvetlen tanácsadója volt az akkor még fiatal Marozsán János testvérnek a gyülekezeti vezetésben.

A professzor testvér minden fiatalt, de még idősebbeket is arra buzdított, hogy tanuljon, képezze magát. Elmondta, hogy ebben a világban csak úgy tudjuk hitelesen képviselni Isten ügyét, ha Istennel való mély, személyes kapcsolatunkon túl intelligensek, képzetek vagyunk, mert ez a világ más mértékkel mér.

Szerényen, de mégis a valóságnak megfelelően elmondta, hogy ő is azért tud segíteni Isten népén – ebben a kommunista rendszerben –, mert a kormány emberei is az evilági tudása előtt

hajolnak meg. (Kossuth-díjas volt, így meghallgatták a gyülekezetre vonatkozó kéréseit is.)

1945. július 20.-án létrejött a Szabad Egyházak Szövetsége, melynek elnöke Dr. Kiss Ferenc professzor lett, titkára pedig Ungár Aladár testvér.

A professzor testvérnek ezáltal alkalma nyílt, hogy ilyen minőségben képviselje, adott esetben segítségét nyújtson bármelyik tagegyháznak a szövetségén belül. Mély tanítások, gyakran éjszakába nyúló beszégetések hangzottak el Marozsán testvérék lakásán, ahol mint vendég szállt meg.

Ugyanilyen nagy áldással volt még a gyülekezet életére Ungár Aladár testvér is, őt is kimondhatatlan mély bölcsességgel áldotta meg Isten. Életét teljesen kiszolgáltatta az ő Ura számára. (Életrajza meg van írva az „Igen Atyám” című könyvben)

Úgy lehet rá emlékezni, mint olyan testvérré, aki valóban megélte az I. Korintus 13. rész igéit bárkivel szemben, bármilyen nehézségek között. Le tudott hajolni a legkisebb gyermekhez is, és az rögtön kitárt karral futott felé, noha korábban sohasem találkozott még vele. Ugyanakkor az idősek, vagy bármilyen korú testvér szívéhez is megtalálta az utat a szeretet által. Az igén túl az élet hétköznapi dolgaiban is úgy tudott tanácsolni, tanítani, hogy azt lehetetlen volt nem elfogadni.

Erre nézve egy nagyon személyes megtapasztalásomat említem meg. Bár kissé szégyellni lehetne, de mégsem ezt teszem, hanem kimondhatatlan hálával és szeretettel emlékszem rá, mert segített nekem, és később én ugyanezt nyújthattam más fiataloknak, akiknek erre volt szüksége.

Szüleim nagyon nehéz anyagi körülmények között éltek s nevelték 6 gyermeküket. A háború, a bombázások minden anyagi bázist kihúztak a lábuk alól. E szerény körülmények között nem

volt alkalmam megtanulni édesanyámtól a finomabb ételek elkészítését, annak felszolgálását, a szép terítést, örültünk, ha mindennap egy kiadós egytál étel volt az asztalon.

20 éves voltam, amikor a férjem a gyülekezet pásztora lett, s így megindult a vendégek áradata, akik nálunk aludtak és étkeztek.

Nagy izgalomban voltam, különösen, ha a professzor testvér jött más vezető testvérekkel együtt. Láttam ezt drága Ungár testvér – számunkra Andi bácsi -, és felajánlotta, hogy ő szívesen segít nekem, hogyan kell ízlésesen elkészíteni, szépen megteríteni, majd felszolgálni. Ezt olyan szeretetből jövő tapintattal tudta csinálni, hogy számomra sem volt megalázó. Senki nem vette észre az asztalnál, csak a szeme intéséből tudtam, hogy mikor mi következik. Ugyanilyen maradandóak a szívemben a lelki tanácsok, útbaigazítások, melyeket tőle kaptam és kapott a gyülekezet bármelyik tagja, aki bizalommal fordult felé.

Abban az időben volt egy problémám. Egy gyülekezetben élő fiatal testvérmőt nem tudtam szeretni. (Akkor azt hittem, minden okom megvan rá.) Bántott a dolog, mert így nem mehettem oda, hogy emlékezek az Úr halálára. Miután őszinte könnyek között feltártam a szívem előtte, a következőket mondta:

- „10 évig is elimádkozhatsz ilyen szavakkal: Uram, adj szeretet a szívembe! – semmi sem fog történni, mert Ő már ezt megadta, neked ebben lépni kell.”
- Hogyan? Kérdeztem szorongva.
- „Tegyél konkrét lépést, még akkor is, ha abban a pillanatban nem úgy érzel.”
- „De nem képmutatás ez?”

- „nem, lépj, és közben meg fogod tapasztalni, hogy a kimondott szónak súlya van, és valóság lett a szívedben a szeretet.”

Néhány napon belül nagy lehetőségem nyílt arra, hogy ezt megtegyem, és léptem... Valóban csoda történt a szívemben, egy szempillantás alatt eltűnt az addigi szeretetlen érzésem, s ennek a fordítottja töltötte el a szívemet. Ez olyan maradandó volt, hogy később ez a nőtestvér lett a legkedvesebb imatársam. Minden reggel 6 órakor együtt imádkoztunk – közel laktunk egymáshoz -, és sok-sok imameghallgatást éltünk át közösen.

Még Andi bácsival kapcsolatosan hadd mondjak el egy történetet, amely szintén mély nyomot hagyott a lelkemben, és szemlélhettem Istennek csodálatos, mély pedagógiáját, amit ez a testvérünk adott tovább.

Kis könyvkereskedése volt, ahol Bibliát és evangéliumi könyveket árult.

Egy napon észrevette, hogy az egyik alkalmazottja rendszeresen hozzányúl a befolyt összeghez. A természetes emberi reakció azt kívánta volna, hogy megmondja neki a magáét, és azonnal elbocsássa. De ő – miután megbeszélte Istennel a dolgot -, azt tette, hogy legközelebb még nagyobb összeget bízott rá, és ugyanolyan szeretettel beszélt vele, mint azelőtt. Megtette ezt kétszer, háromszor, a pénzből mindig hiányzott.

A negyedik alkalommal sírva találta az alkalmazottat a boltban, ahogy belépett. Mindent megvallott neki őszinte bűnbánattal. Majd elmondta, hogy ő azt várta, hogy a főnök elküldi és e helyett újabb és újabb bizalmat tanúsított iránta, amely végképp összetörte a szívét. Ez rögtön alkalmat nyújtott Andi bácsinak arra, hogy alkalmazottjának Isten szeretetéről beszéljen.

Isten tudja, hogy mi milyenek vagyunk, de újra meg újra szeretettel hajol le hozzánk, hogy megmentesen és megszabadítson. Ezután együtt borultak le Isten színe előtt, és örökre megszabadult ez az ember ettől a bűntől.

Andi bácsi elmondta nekünk, hogy neki is nagy szüksége lett volna arra a jogtalanul eltulajdonított pénzre, de egy ember életének megmentése nagyobb mindennél. „...mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, de lelkében kárt vall.” Hozzáfűzte még azt is, hogy nem biztos, hogy minden esetben így kell eljárni, de neki akkor Isten ezt mondta.

Másik nagyon maradandó tanítása a következő volt: Egyszer egy fiatal, frissen megtért testvér jött hozzá nagy lelkesedéssel, és elmondta mi a terve a gyülekezetben. Megmondja majd ennek és annak, hogy ez és az nem jól van, hanem így és így kell tenni. Ő türelmesen végighallgatta, és azt válaszolta:

- „Adj nekem egy krétát!”

A krétával egy kört rajzolt, és arra kérte a fiút, hogy álljon bele, és aztán ennyit mondott válaszul:

- „Kedvesem, mind nagyon jó, amit mondtál, valóban csodálatos perspektíva a testvérek, a gyülekezet számára, de arra kérek, kezd el ezeket ezen a körön belül, tehát magaddal, cselekedni, s ennek ereje példaadóan átárad majd a többi testvére is.”

A debreceni gyülekezet életére igen nagy hatással volt a miskolci testvérekkel – pásztorukkal Koós Lajos, majd később Madarász Lajos testvérrel – tartott szoros kapcsolat. A két gyülekezet fiataljai, sőt még az idősebbek is többször meglátogatták egymást részt vettek egymás alkalmain, s a látott példa, a hallott igei tanítás formáló erővel hatott rájuk.

Koós Lajos testvér igazi kelkigondozó típus volt, aki ezt az Úrtól kapott karizmaként gyakorolta. Ha valakire ránézett szeretettel, az illető úgy érezte, hogy belelát a szíve legmélyebb zugába is, és minden felszólítás nélkül rögtön kezdte kirakni mindazt, amit Isten Lelke megítélt a szívében. Valahogy úgy volt, mint Zákheus esetében: az Úr Jézus csak ránézett, és nem mondta neki, hogy vallja be a bűneit, s ő mégis azonnal kezdte mondani: „Uram, ha valakitől valamit elvettem, négyszer annyit adok helyébe. „Lajos bácsinál is minden beszélgetés így végződött, mint a Bibliai példában: „Ma lett üdvössége ennek a háznak.”

Én magam is megéltem ezt a csodát vele... még 16 éves fiatal lányként. Amikor térdeinkről felálltunk, olyan kimondhatatlan öröm töltötte be a szívemet, hogy Miskolcon, az utcán menve minden embert szerettem volna megállítani, hogy elmondjam ezt a most nyert örömet. Mivel ezt nem tehettem, egész úton hazafelé az akkor tanult éneket zengte a szívem:

Tudjátok, hogy nyerhetem én nagy boldogságomat?
Hogy által adtam Jézusnak teljesen magamat.
Azóta vidám vagyok, mért is szomorkodnám?
Hiszen Jézus megváltott a kínos keresztfán.

Így vígan hirdetem, Jézus az életem.
A szívem úgy örül, mert fénye vesz körül
Szent Lélek olajával a lámpásom tele,
Azért míg élek dicsérem szüntelen.

A Gyülekezet szeretet közösségi élete. A fiatalok aktív szolgálata

Ezekben az években igazi aktív gyülekezeti életet éltek a fiataljaink. Nagy hangsúlyt kapott a minden hétfőn tartott közösségi óra, egyben nagy összetartó erőt is jelentett.

Itt úgy volt együtt a gyülekezet, mint egy igazi nagycsalád: fiatal és öreg beszélgetve saját örömeiről és terheiről egyaránt. Mint már korábban említettem gyakran elmentek a fiatalok más városokban lévő gyülekezeteinkbe, így a miskolci, budapesti, nyíregyházi gyülekezetbe.

Általában a nyári program is közös volt.

A balatonföldvárit említem elsőnek, ahol a baptista testvérek üdülőjében a két gyülekezet ifjúsága együtt csodálatos hetet töltött. (Kezdetől fogva a legjobb baráti, testvéri kapcsolata volt gyülekezetünknek a baptista testvérekkel.)

A közös programok közül meghatározó volt az igei vetélkedő, ahol alaposan mérlegre lett téve az addig szerzett igei ismeret. Rendkívül nagy öröm volt, amikor több pontszámmal megelőzve másokat a debreceniek nyerték az első díjat.

Az akkori ifjúság egységét, egymás iránti szeretetét az is mutatta, hogy kivétel nélkül minden vasárnap a gyülekezeti alkalom után összejöttek Marozsánék lakásán, és beszélgettek komoly és vidám dolgokról egyaránt. Ez sohasem volt hivatalos alkalom, de mivel az Unitárius templom bérlete meghatározott napokra és időpontokra volt korlátozva, így természetes volt, hogy az együttlétre az idő kevés volt.

Vasárnap délelőtt a szolgálat után rendszeres program volt, hogy a fiatalok elmentek a betegeket és az időseket meglátogatni. Két csoportban indultunk el – télen is, a legcsikorgóbb hidegben -, ezt a szolgálatot végezni. Este aztán természetesen családi körben számoltunk be az átélésekről.

Abban az időben még nem volt gitár, de szépen tudtunk énekelni 4 szólamban, és egy-egy látogatás alkalmával, ezzel is szolgáltunk a betegek vagy idősek felé. Szeretetet adtunk egymásnak, s így ezt kaptuk vissza az idősebbektől is.

Meg kell említenem egy különösen idős nénit a sok közül. Szima néninek hívták. Kis vékony, de mindig mosolygós néni volt. Soha nem múlt el alkalom, hogy ne beszélgetett volna a fiatalokkal, és ne kérdezte volna meg, hogy miért kell imádkozni az adott személy életében. Anyagiakban nem bővelkedett, de erről ő soha nem beszélt. Sőt ha megkérdeztük, mindig azt mondta, hogy semmire sincs szüksége, mindene megvan.

A Jókai utcában lakott egy sötét pincehelyiségben, ahova több lépcsőn kellett lemenni. Egyszer jött a hír, hogy betegen fekszik otthon, mert megszédült és leesett a lépcsőn. Egyemberként ment az egész ifjúság őt meglátogatni. Úgy összetörte magát, hogy a hátán nem is tudott feküdni, csak hason, de akkor sem panaszkodott. Vigasztalni mentünk, és mi távoztunk el meggazdagodva tőle. Kérdéseinkre csak a legszükségesebbet mondta el saját szenvedéseiből, ellenben rögtön kérdezte X. Y. fiatalt, hogyan oldódott meg ez és ez a problémája. Lelkünk mélyéig meg voltunk hatva, hiszen minden oka meg lett volna rá, hogy panaszkodjon, magáról beszéljen, ő azonban mások problémájával törődött még ebben az állapotában is. Nem sok idő múlva az Úr hazavitte őt.

A szegénység jellemző volt mindenkire. Nagyon nehezek voltak az életkörülményeink, és mégis rengeteg ötlet született arra nézve, hogyan ajándékozzuk meg egymást a gyülekezetben. Ezek egyszerű dolgok voltak, de munkai igényesek, mert mindent saját kezűleg a fiatalok készítettek. Ma már szinte hihetetlennek tűnik, mert senki sem babrálta ilyesmivel, hanem bemegy az üzletbe és megveszi, de akkor ez nem így volt.

Talán éppen ez a közös munka is hozzájárult ahhoz, hogy a szívek még inkább egybekapcsolódjanak. Például a miskolci gyülekezetben láttunk egy falimondást ezzel a felirattal: „Igen Atyám!”.

Az anyagi nehézségeken túl olyan politikai rendszerben éltünk, hogy ilyesmit sehol sem lehetett venni.

Valaki ezért lefotózta annyi példányban ahány tag volt, és a fiatalok kereteket készítettek – jobb híján – keménypapírból, kis zsinórt téve rá, hogy fel lehessen akasztani. Karácsony reggelén korán elmentünk a gyülekezetbe, és mindenki ülőhelyére letettük szépen becsomagolva egy-egy ige és néhány szem szaloncukor kíséretében az ajándékot. Talán van még egy-két idős testvér a régiak közül, akinek ma is megvan ez a kis falimondás.

A szegénység ellenére gyakran volt szeretetvendégség szintén Marozsán testvérék lakásán, mert a gyülekezetben ilyesmire nem volt lehetőség. Mindenki azt hozta, amit éppen megengedett a pénztárcája, de mégis áldásos volt, mert a szeretet indításából adtuk össze.

Ugyanakkor a rendszer szorítása is még inkább összetartó erőként csapódott le a gyülekezetben.

Az első ilyen nehézség egy közös kirándulás után következett. Az egyik fiatal testvérünk meghívta az ifjúságot a szüleihez Vámospércsre egy közeli faluba, ahol kinn a szabadban csodálatos napot töltöttünk együtt. Utána egyenként hívták be a fiatalokat, vagy a munkahelyükön keresték fel őket. Mindent tudni akartak: Kik voltak ott? Mit csináltunk? Miről beszélgettünk? Szervezkedtünk-e? Tűzgyújtással vádoltak minket

Ennek következményeként volt, akit kivettek az állásából. Aztán kezdtek rendszeressé válni a zaklatások elsősorban Marozsán testvér és családja számára. Ezért még inkább minden lehetőséget megbecsültünk, amikor együtt lehettünk.

Ebben az időben meghívták az ifjúságot Gödöllőre egy csendesnapra, de beszélni nem lehetett róla, titokban történt. A pestiek remekül megszervezték, hogy minél feltűnésestebben jussunk el a megadott helyre. Mindenki tudatában volt annak, hogyha bárki elárulja, akkor mindnyájunkat elvissz a rendőrség, azt gondolván, hogy a rendszert ellen szervezkedünk. Pedig ennek még gondolata is távol állt tőlünk, mi a gonosz ellen szervezkedtünk.

Úgy voltunk ott abban a kertés házban, mint a tanítványok hűsvét után. Az ajtók jól be voltak zárva az emberek előtt, de Isten jelenlété elől nem. Hatalmasan éreztük az Ő jelenlétét. Sokakat megújított, megerősített, megbátorított a nehéz körülmények között. Ott tanultuk akkor ezt az éneket:

Egy harsonkák, ha zengenek nem lesz idő sem már
Mert az Úr lesz ott örökre nap helyett.

És ki üdvbe öltözött, az akkor mind előtte áll,
Őt dicsérve köztük én is ott leszek!

Ha az Úr nevem kiáltja, mikor hív a harsonája,
Ha az Úr nevem kiáltja, hü kegyelme által és is ott leszek!

(Nemsokára valóban itt lesz az Úr, és nevélnket kiáltja, nemcsak az ének szavai szerint)

Ebben az időben történt még egy említésre méltó eset:

Egy leánnyal járt az alkalmakra egy fiú, akiről tudtuk, hogy nem hívó, de jól viselkedett, és szívesen jött velünk mindenhova. Egy napon különös dolog történt. Csütörtök este vége volt már az alkalmának, mikor láttuk, hogy a templom előterében megrendülten ül ez a fiú, és minden áron Marozsan testvérrel akar beszélni. Elmondta, hogy eddig a napig nem hitt Istenben, de valami igen megrendítette. Vidéken volt, szeretett volna egy

fontos dolog miatt hazáérni időben, de a vonatot lekészte, és a következő csak éjjel indult. Míg ott töprengett, hogy mit csináljon (akkor még nem volt autóstoppolás! lehetőség), azt gondolta: „Most szeretnék megbizonyosodni, hogy tényleg van-e Isten. hozzá fogok fordulni imádságban – életében először -, és ha létezik, teljesítse kérésem.” Így kiáltott fel: „Istenem, én szeretnék megbizonyosodni arról, hogy te valóban létezel. Látod, hogy mennyire fontos volna, hogy időben hazáérjek, kérlek, küldj egy vonatot számomra.”

Bár különös a mi fiúnk számára ez az imádság, de Isten a szívét nézte. Az elhangzott imádság után nemsokára feltűnt a láthatáron egy gyorsvonat, amely ott soha nem állt meg menetrend szerint. Most fékezett és megállt. Senki nem szállt le róla, István azonban fel tudott szállni, és a vonat már indult is tovább.

István nagyon megrendült szívében Isten hatalmas válaszában, és egyenesen a gyülekezetbe jött. A befejező ének hangjai fogadták:

Síessetek, hamar lejár! Kegyelme régóta vár!

Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszti alatt!

Ha elkészel, mi lesz veled? Hogy mented meg a lelkedet?

Bezárul a kegyelmi út, lelked örök halálba jut.

Elszáll a perc, az életed, ma, még ha jössz, elérheted!

Ne késs tovább, ne várj tovább, ma kérd Atyád bocsánatát!

Ekkor már tudta biztosan, hogy Isten felkínálta számára a lehetőséget most, ezen az estén.

Néhány nap múlva ez az ifjú újra felkeresett bennünket, és könnyes szemmel mondta el a következőt: „János bácsi! Nem bírom tovább, el kell mondanom valamit. Én a rendőrségnek beépített embere vagyok. Azért kezdtem el M.-nek is udvarolni,

hogy feltűnés nélkül részt vehessek minden alkalmon. Utána és mindenről tájékoztattam az én megbízóimat, ezért volt jó állásom, amit ők biztosítottak. Most már nem élhetek így tovább, vállalom azt, hogy elveszítem az állásom... Kérem, tessék megbocsátani!" Természetesen készek voltunk megbocsátani, és együtt borultunk le az Úr előtt, dicsérve Őt az Ó kegyelméért. „Az én útiám nem a ti útiatok” – mondja Isten igéje. Még egy megtörtént dolgot elmondok, az akkori körülmények jellemzése céljából:

Rendőrségi – Hatósági zaklatások

Karácsony előtt elmentem a fodráshoz, aki egy hívő nőtestvér volt, és a Kossuth Egyetemen dolgozott. Míg a hajamat mosták, megjelent egy nyomozó engem keresve, és felszólított, hogy azonnal menjek vele. Azt sem várta meg, hogy megszáradjon a hajam, hanem vizes fejjel, decemberben, mínuszos hőmérséklet mellett elvittek, mint egy közönséges bűnözőt a rendőrségre. Az üzlet tele volt vendégekkel, akik döbbenten szemlélték az esetet, és mindenfélét mondtak. Az esetben az volt a legszomorúbb, hogy a nyomozó személyes ismerősöm volt. Együtt jártunk iskolába annak idején, és most pedig – miután mindketten családos emberek lettünk – a gyerekeink jártak egy osztályba, sőt egy padban ültek. Természetesen ő úgy tett, mintha soha nem látott volna, és következett az órák hosszat tartó vallatás a rendőrség épületében. Azt, hogy mit akartak megtudni, nem mondták, csak gyötörték lelkileg a legkülönfélébb módon. Késő este volt már... a három kiskorú gyermek otthon egyedül... Mint utóbb kiderült, férjemet a másik szobában vallatták, de egymásról nem tudtunk, őt a munkahelyéről vitték el. A nyomozó azt mondta, hogy soha nem fogom látni a gyerekeimet, ezzel bizonyára, mint édesanyát akart mégjobban megtörni. Végül hosszú, szenvedéssel telített órák után elengedtek az éjszakában. Az utcán találkoztam össze férjemmel, és akkor tudtuk meg egymástól, hogy hol voltunk. Államellenes összeesküvéssel vádoltak! Az Úr csodásan szabadított ki.

Ezek után nagyon sokszor ismétlődtek ezek az esetek, és azon vettem észre magamat, hogy haragszom erre a férfira. Mivel a mellettünk levő bérházban laktak, így reggelenként gyakran találkoztam vele, és mindannyiszor szorongással volt telve a szívem felé. Emberileg megmagyaráztam magamnak, hogy ez egy természetes reakció azok után, amit sorozatosan tesz velem és velünk, de egyszercsak Isten Lelke szólt hozzám.

A gyülekezetben egy csodálatos szolgálatot hallottunk a megbocsátásról. Mikor jöttem hazafelé, határozottan hallottam a Lélek hangját: „Meg kell bocsátanod ennek a nyomozónak szíved mélyéből, mert csak akkor tudlak használni az én munkámban!”

Hazaérve a szobámba térdrogytam és ezt imádkoztam: „Uram, szívem mélyéből megbocsátok, és nem rovom fel neki az évek óta tartó zaklatást, a lelki terrort, a különféle szankciókat, melyeket alkalmazott ellenünk: ezeknek az anyagi vonzatát is...mindent...mindent...”

Ezután kimondhatatlan mély béke és öröm töltött be azonnal, és valóban elszállt a haragom. Hogy mennyire valóságos volt ez a szabadítás, rögtön a következő napon próbára is lett téve. Reggel szembetalálkoztunk, de most nem kerültem ki őt, hanem a szemébe néztem, s mosolyogva köszöntem neki. Szívemben nyoma sem volt fezsztültségnek, inkább szántam őt.

Néhány hónap múlva megdöbbenve olvastam az újság gyszjelentési rovatában e fiatal férfi nevét. Gyógyíthatatlan betegséget kapott, ami két hónap múlva el is vitte őt erről a földről.

Isten igéje mondja: „Enyém a bosszúállás, majd én megfizetek.”

Ezekben az időkben semmiféle hívő irodalomhoz nem lehetett hozzájutni, s ha mégis kaptunk titokban külföldről néhány könyvet, az óriási kincsnek jelentett.

Szükség lett volna – többek között – egy bibliai vezérfonalra a mindennapi igeolvasáshoz. Akkor még senkinek nem volt a gyülekezeti tagok közül magnója, és természetes volt, hogy szinte mindenki jegyzetelt az igeosztályok alatt. Így jött az a gondolatom, hogy a feljegyzett igei mondanivalóból minden napra leírok egy gondolatot a megfelelő igei helyekkel együtt. (Kivitelezésben ez olyan, mint a „Mindennapi Kenyerünk” című kis vezérfonal, amiből később került be néhány az országba.) Ezeket minden hónapban legépeltem annyi példányban, ahány testvér volt. Kicsi helyen elfért, be lehetett tenni a táskába. (Még mindig van belőlük néhány emlékül.) a terhek súlya alatt, a mindennapi gondok közepette, az ige hatalmas megújító erő volt. „Meg ne nehezedjék a ti szívetek az élet gondjainak miatta!”

1974-ben Isten egy újabb, hatalmas fordulatot hozott a gyülekezet életében, de mielőtt erről beszélnék, el kell mondani, hogy igazi jó testvéri kapcsolat állt fenn hosszú időkre visszamenőleg a baptista testvérekkel. Már id. Fortin László testvér idejében elindult ez az Isten szerinti kapcsolat, és folytatódott a Szegedi Ferenc testvér 17 évi debreceni tartózkodása alatt, sőt miután ő elkerült Debrecenből ezek a szálak még szorosabbra fűződtek. Gyakran szolgált nálunk, és éppen az ő és családja gyakorlati megnyilvánulásai, átadott életük gyümölcsei hívták fel figyelmünket, hogy az Istennek még jobban odaadott élet milyen csodálatos átéléseket és megtapasztalásokat nyújt.

Láttuk és tapasztaltuk, hogy ők egy csodálatos plusszal bírnak az átlag hívőemberekkel szemben, és ez az ad nekik erőt az igazságtalan megpróbáltatások elviselésére. + Csöndes baráti, testvéri beszélgetésben kérésünkre elmondta ennek a titkát, s ettől fogva kimondhatatlan vágy élt a szívünkben arra nézve, hogy személy

szerint és gyülekezetiileg is ilyen gyakorlati valóság legyen számunkra Krisztus követése.

Egy alkalommal meghívtuk a már felnőtt gyermekeiket szolgálni a mi fiataljaink közé. A közvetlen beszélgetések mögött isteni erő jelenlétét éreztük mindannyian, és egy konkrét megtörtént dolog mindent megmagyarázott.

Nagyon hideg, novemberi este volt, amikor velük együtt lakásunkra igyekeztünk az áldott szolgálat után. Amikor a villamosról leszálltunk, a bokrok között a havas fagyott földön egy részeg nőt láttunk rettenetes állapotban. (Akkor ez még nem volt olyan megszokott, mint most) Mások is látták, akik velünk együtt szálltak le a villamosról, de mindenki undorral fordult el, mert rendkívül kellemetlen látvány volt. Akkor a mi fiatal Szegedi Tivadar testvérünk lehajolt, szeretettel szólt hozzá. Végül az irataiból megtudta, hogy hol lakik, mert az egy értelmes mondatot nem tudott elmondani. Gyorsan döntött: leállított egy éppen arra jövő taxit, aki látva a helyzetet tovább akart hajtani, de rábírta, hogy hazavigye az asszonyt a lakására, saját pénzéből fizetve ki a viteldíjat. Mikor betámogatta a nyomorúságos kis pincelakásba, megdöbbenve látta, hogy 6 kicsi gyerek alszik szanaszét a lakásban. Mivel olyan állapotban volt az asszony, hogy vele egy értelmes szót sem lehetett váltani, írt neki pár sort az Úr Jézus szabadtó kegyelméről, ott hagyva egy traktátust és egy címet, hogy hol keresse a gyülekezetet, ha új életet szeretne kezdeni: és utána hazajött. Ha ő ezt, akkor nem teszi meg, egész biztosan megfagyott volna az asszony a hideg éjszakában.

Ez az eset az irgalmas samaritanus történetét hozta a szívembe, és megláttam, hogy ezért van erő a szolgálatukban kimondott szavak mögött, mert cselekedeteik szolgálnak aranyfedezettel azokhoz. Később az akkori hajdúböszörményi baptista lelkész testvérünk, Nagy Nándor adott egy könyvet, ami akkor még csak gépelve volt, s arról szólt, hogyan újulhat meg a hívő életünk a Szent Lélek átfarmáló ereje alatt.

A Gyülekezet bűnbánata – megtisztulása – 1974 évi Megújulása –
Szenszellem kiáradása

Ezek és ehhez hasonló dolgok készítették bennünket, mint gyülekezetet arra, hogy vizsgáljuk meg az életünket. Rendszeresen voltak minden héten közösségi alkalmak, amikor csak tagok voltak jelen. Ilyenkor őszintén megbeszélhettük nemcsak az örömeinket, de a problémákat is. Egy ilyen alkalommal határoztuk el 1973 novemberében az igei példa: Ákán bűne alapján, hogy mindenki önként odaáll az Úr elé azért, hogy megítélje a saját szívét, ha talál benne kivetni valót. Senki számára nem volt kötelező, mégis mindenki megtette sorban önkéntesen, mert még többre vágyott az Úrral való közösségben. Mivel sokan voltunk, ez hosszú hónapokat vett igénybe. Így érkeztünk el 1974 májusáig.

Korábban megismertük Kopasz Jenő testvért, akit éppen a Böszörményi baptista lelkész mutatott be. Meglátogattuk az otthonában Kőlcseán, és meghívtuk a gyülekezetbe szolgálni.

Ezen a májusi Pünkösdi csendesnapon Isten válaszolt a hónapokkal azelőtt megkezdett önvizsgálatra –bűnbánatra, megtisztulásra. Az ige Ézsaiás 58. Része volt. A bérelt unitárius templom zsúfolásig megtelt emberekkel, akik nyitott szívvel hallgatták Isten személyes üzenetét, és az igeszolgálat végén döntésre Jézus Krisztus teljesebb követésére szóló felhívását Marozsán János pásztor testvértől.

A szívek talaja már fel volt szántva az előző hónapok bűnbánata megtisztulása következtében, s ez alkalommal dönteni kellett, hogy „lemondva a szégyen takargatásáról” nyíltan színt valljon minden ott lévő testvér, hogy mi a válasza Isten szavára. A gyülekezet 75%-a felállt a pásztorral és feleségével együtt kifejezve igen-ét Isten szövetséget megújító szavára. Eddig nem tapasztal erővel áradt a Szent Szellem a gyülekezetre

Az ébredés – közösségre való tekintet nélkül – mindig a személyek őszinte bűnbánatával, megalázkodásával és Istennek

való engedelemsséggel kezdődött. Így történt ez a debreceni Szabadkeresztyén Gyülekezet életében is, Pünkösdi csodaként.

Ez időtől fogva egyre szorosabbra fűzte a kapcsolatot Marozsán János és Kopasz Jenő testvér. Kölcsönösen látogatták egymást, kicserélték gondolataikat Isten igéjére vonatkozólag. Erre azért is volt nagy szükség, mert eddig a Szabadkeresztyén Gyülekezet a Szent Szellem olyan irányú munkájára, mint az I Korintus 12-ben van leírva, **nem tartott igényt; illetve előzőleg más gyülekezetben tapasztalt negatív példák következtében** távol tartotta magát tőle. Ezek a **személyes beszélgetések nyilvánvalóvá tették**, hogy az ige szerinti **Szentlélek-keresztségre szükség van**. Kopasz testvér elmondta, hogy **ő baptista gyülekezeti tagként élte át kevés idővel azelőtt ezt a csodálatos élményt, ami addigi hívő életének teljes változását hozta számára.**

Marozsán testvér, felesége és a gyülekezet nagy része kész volt arra, hogy **féltretegyenek minden korábbi állásfoglalást -ha ez a teljesebb hívő élet útja -, és megnyissák egész szívüket a Szentlélek valamennyi ajándéka előtt.**

1974 karácsonyára Kopasz testvér meghívta a fiatalokat otthonukba, Kőlcseére. Többen olyanok is elmentek, akik még nem voltak hívők, csak gyermekkorukban szüleikkel együtt eljártak a gyülekezetbe, de később a világ vonzása eltávolította őket Istentől.

Isten **Szentléleke azonban csodálatos munkába kezdett, s akik visszajöttek onnan, azok már új élettel jöttek meg, s legtöbbször átélte a Szentlélek-keresztséget is.**

A csendesnap december végén, karácsony után következett, így Budapestről is lejötték az ottani fiatalok. A csendesnap előestéjén, szombat este mintegy 70, főként fiatal testvér volt együtt a gyülekezetben, ahol a Kőlcseéről éppen, hogy megjött fiatalok és

a frissen megtértek bizonyoságot tettek arról, amit Isten jelenlétében éltek át.

A szívek átforrósodtak az élő bizonyoság hallatára. Befejezésül Kopasz Jenő testvért kérte fel a pásztor, hogy imádkozzon. Az ima alatt azt vettük észre, hogy két kislány leesett a földre. Azt gondoltuk, hogy talán rosszul lettek. A jelenlévő orvos rögtön hozzájuk lépett, megnézte pulzusukat, de egyiküknél sem tapasztalt semmiféle rendellenességet, ellenben egyszerre csak imádságban elkezdtek az Urat magasztalni.

Ez a dicséret, imádat betöltötte az egész termet, majd hirtelen zúgás támadt, többen egyszerre kezdtek el imádkozni, ami a mi gyülekezetünkben egyáltalán nem volt szokásos. Ez teljesen új dolog volt, de szeretném kihangsúlyozni, hogy ezt nem ember irányította, hanem ez úgy „magától” történt.

Az egyik fiatal sírt, a másik távolabb, egymás után vallották meg bűneiket Istennek anélkül, hogy erre bárki felszólította volna őket, majd egy másik nevetni kezdett és soha nem halott idegen nyelven kezdett el, imádkozni, a harmadik énekelt: valóban egy kívülről bejövő számára mindez úgy tűnhetett, hogy ezek „édes bortól részegedtek meg”.

Ez a jelenség 20-25 percig tarthatott, utána a kis csoport spontán éneklésben tört ki, arcuk ragyogott, és mindenki örült.

Az alkalom végén a karácsonykor frissen megtértek arra kérték Marozsán testvért, hogy a lehető leghamarabb merítse be őket, mert eleget akartak tenni az ige útmutatásának.

Ez meg is történt hamarosan. Kölcsönvettük az egyik közösség imatermét, ahol bemerítő medence is volt, s Isten csodálatosan érezhető jelenlétében, az ő lelkének kiáradása közepette ment végbe 25 ember bemerítése. Ott a medencében fehér ruhába

öltözve mindegyikük röviden bizonyoságot tett arról, hogy Isten mit végzett el életükben, majd együtt énekelték el:

„Bűn útját tapostam egykor én, nem bíztam senkiben
Szívemnek legmélyebb rejtékén, gyötrődtem végtelen.
Hallottam, hogy Jézus megbocsát, eltörli bűnömet.
Kitártam őszintén néki én a szívemet.

Megmosott engem teljesen, ujjongva áldom Őt,
Nem pótolhatja már senki sem a hű üdvözítőt.
Szerető karja tárva várt, oly édes ez nekem,
Örömmel repülök, ím feléd én életem.

A zsúfolásig megtelt imaterem hallgatósága, melyben nagyon sok még meg nem tért ember is volt, megrendülten érezte meg Isten jelenlétét, s ott mindjárt, minden külön hívogatás nélkül több fiatal átadta életét az Úrnak.

A Szent Szellem egyik megnyilvánulásaként Kopasz testvér fiának, Dánielnek több új énekot adott az Úr. Ott, e bemerítésen hangzott el egyik ilyen éneke:

„Ó add Lelked vezetését Jézus,
Ó add, hogy sziklán álljunk már,
Mikor akarsz, rögtön szólhass hozzánk
Hadd szolgáljunk éltünk hajnalán.

Szent tüzed, szent tüzed, nagy csodás ígéreted
Küldd Uram, küldd Uram, hisz várja sok-sok gyermeked
Töltsd ki hát, töltsd ki hát drága Lelked szent tüzét,
Ó, Jézus jöjj, úgy várnak szerteszt.

Ettől kezdve csak áradt, áradt Istennek Lelke az egész gyülekezetben, kiáradt környező, majd a távolabbi gyülekezetekre

is, így Budapestre, Miskolcra, sőt a határokon túlra is: Romániába, Csehszlovákiába, Jugoszláviába, Németországba.

Fiataljaink, Dániel, Bárdos Zoltán és felesége, Lídia, Balázs Józsi rengeteg új éneket kaptak. Így hangzott fel a Bárdos házaspár ajkáról a megújulás egyik „himnuszává” vált ének:

„Mindent kegyelemből kaptam
Mindent kegyelemből kaptam,
Mindent kegyelemből kaptam én.

Jézus, e név a biztos szikla,
Jézus, e név a biztos szikla,
Jézus, e név a biztos szikla,
Igénybe veheted.

Csak állj rá az ő ígéreteré,
Csak állj rá az ő ígéreteré,
Csak állj rá az ő ígéreteré,
Most is állj csak rá.

S átélések sora jön majd feléd,
Átélések sora jön majd feléd,
Átélések sora jön majd feléd,
Átélések jönnek feléd.

Mindezt kegyelemből kaptuk,
Mindezt kegyelemből kaptuk,
Mindezt kegyelemből kaptuk,
Mi mindnyájan.

És jöttek, jöttek az átélések, csendesnapjainkon,
összejöveteleinken, alig győztük elmondani egymásnak betöltvén
az ígét: „Egymás hite által épüljetekek”

Átélések – megtapasztalások – bizonyosságok

Ezekből az átélésekből ragadok ki néhányat most és adok közre az Úr dicsőségére.

A megújulás után a fiatalok a Marozsán házaspárral együtt több ízben is elmentek Balatonszabadiba egy-egy hétre egy magánházba üdülni, pihenni. Az egyik ilyen alkalommal történt az a megrendítő átélés, amire ma is élénken visszaemlékszünk. A házban lakott egy idős néni, valamikor ő volt a ház tulajdonosa, Erzsi néni.

Szegény – noha egyébként intelligens asszony -, nagyon elhanyagolt volt, nem adott magára, s ezért nagyon kellemetlen illat áradt róla. Emiatt igyekeztünk őt elkerülni, és nem hívtuk be közös áhítatainkra, pedig ő nagyon szeretett volna ott lenni, hiszen ő is Isten gyermeke volt. Az egyik nap, imádkozás közben többen is azt kaptuk szívünkben, hogy nem jól van ez így, nincs bennünk szeretet, és ha ez így van, akkor Isten ígéje szerint „semmi vagyok”, hiába minden kegyelmi ajándék.

Isten Lelke határozottan azt is mondta, hogy ezen azonnal változtassunk, mert ez az utolsó lehetőségünk, jövőre már erre nem lesz alkalom.

Bűnbánattal sírtunk az Úr előtt, és kértük őt, hogy bocsásson meg nekünk. Természetesen azonnal bement a nénihez valaki, és behívta őt közénk, és mindenki nagy szeretettel vette körül. Ő nem tudta, hogy mi volt ennek az előzménye, csak élvezte a rázúduló szeretetet. Ragyogott az arca, és elmondta, hogy mennyire várta ezt a lehetőséget, hiszen ő teljesen egyedül él ott télen is a Balaton partján, idős kora miatt közösségbe nem tud elmenni, s csak akkor vehet részt Isten ígérének hallgatásában, ha hívők jönnek a házhoz.

Mint említettem, senki sem szólt neki arról, hogy mi volt az oka, amiért nem hívtuk eddig, és éppen ezért döbbenet álltunk e különös jelenség előtt, amit délután tapasztaltunk nála.

A néni gyönyörűen kitakarított saját szobájában, megfürdött és egy csodálatosan szép pongyolát vett fel, úgy jött közénk és ült le az ige hallgatására. Mi nagyon megszegeyelltük magunkat, és láttuk, hogy nincs szükség emberi szóra, figyelmeztetésre, csak engedelmeskednünk kell és szeretni, szeretni, a többi az Úr dolga.

Ez nyáron történt, majd döbbenet hallottuk a hírt, hogy a következő télen elesett és eltörte a lábát. Mivel ez egy üdülőtelep, télen senki sem volt ott, nem volt segítség, s órákon át, fektült a hideg földön.

Végre észrevette valaki, s mentőt hívott. Elvitték a kórházba, de egy hét múlva meghalt, mert annyira kifáztott ott a jégen, hogy tüdőgyulladást kapott.

Igaz volt a Lélek szava: „Most tegyétek meg, mert a jövő nyáron már nem lesz rá lehetőségetek”. Igen, a következő nyáron már üres volt a kis szoba. Ha akkor nem engedelmeskedünk azonnal, sohasem tudtuk volna jóvátenni.

Vajon ma Istennek nincs ilyen üzenete felénk? Nem mulasztjuk el a szeretetnek egy-egy megnyilvánulását?

„Ma, ha a Lélek szavát halljátok, meg ne keményítsétek a ti szíveteket!”

Még egy hasonló dolgot mondok el, amikor Isten Leike szintén emberi szó nélkül végezte el munkáját.

Volt a gyülekezetben egy nagyon nehéz természetű néni, akivel rengeteg baj volt. Állandóan kritizált, mindenhez hozzáfűzte a véleményét, legtöbbször teljesen alaptalanul, egyszóval békétlen volt. A testvérek is jöttek panaszkodni, hogy már megint mi történt.

Elhatároztam, hogy most már nem lehet tovább túrni, elmegyek hozzá, és felelőségre vonom konkrét dolgokért. De Isten mást mondott: „Ne menj sehova, kezdj el érte rendszeresen imádkozni, áldd meg őt naponként, és a többit bízd rám!”

Így is tettem. Úgy két hét múlva csengettek nálunk, s ez a néni állt az ajtóban. Bementünk és vártam, hogy mi fog történni. Néhány mondat után sírni kezdett, és csak mondta, mondta, hogy miben ítélte meg Isten, végül tőlem is bocsánatot kért. Én csak ámultam, hogy mit tesz Isten, hiszen mindazt elmondta, amit én akartam neki mondani. Ha megtettem volna, valószínűleg el sem fogadja, s én bűnbánatot sem tudtam volna adni a szívébe, mert ezt egyedül Isten teheti meg. Megszabadult, s végül Istennel és a testvérekkel megbékélve idős korban hunyt el. Van egy ehhez kapcsolódó kedves énekünk:

„Senki nem tanít úgy Uram, mint Te,
Jöjj drága Mester, jöjj és taníts Te!

Nyisd meg szívemet, nyisd meg szívemet,
Jöjj drága Mester, jöjj és taníts te!

A bevezetésben azt írtam, hogy legszívesebben minden testvérem személyére emlékeznék, ha tehetném, de erre nincs most lehetőség. Egy testvére azonban mégis emlékeznék, s ez Kopasz Jenő testvér.

Személy szerint is őszinte szeretet fűzött hozzá. Sok-sok esetben éltük át Isten drága jelenlétét, s együtt szemléltük Istennek hatalmas tetteit.

Németországi missziós tapasztalatok

Németországból meghívtást kaptunk, hogy látogassuk meg az ottani testvéreket, vigyük a drága tüzet, melyet Isten köztünk összegyűjtött. Ekkor még nem volt olyan természetes, hogy oda utazzunk, mint ma, mert akkor más volt a politikai helyzet.

Különféle hivatalos tortúrák után tudtunk csak eleget tenni a meghívásnak. Két kocsival indultunk, az egyik Debrecenből, a másik Budapestről, összesen 10-en.

Mielőtt a hosszú útra elindultunk, a budapestiekkel együtt imában álltunk az Úr elé. Utunk minden részletére csodálatos eligazítást kaptunk tőle, Ibolya leányunk kijelentése által, s túláradó örömmel kezdtük meg utunkat abban a biztos tudatban, hogy az ő szolgálatában állunk.

Első csodálatos átélésünk a következő volt. Megtankoltunk itthon úgy, hogy majd a határ átlépése után veszünk Pozsonyban annyi benzint, ami egész Berlinig kitart majd.

Ez a tankolás valami oknál fogva elmaradt, és azt reméltük, hogy az autópályán amint lehet, pótolni tudjuk. Igen ám, de benzinkutat sehol sem találtunk. Este volt, teljes sötétség. Erre korábban még sohasem jártunk, nem tudtuk, hogy a főútról le kellett volna térni, hogy megtaláljuk a benzinkutat, ezért csak hajtottunk, hajtottunk reménykedve, hogy nemsokára találunk egyet.

A benzinszintet jelző lámpa egyre sűrűbben jelezte, hogy vésszen fogy az üzemanyagunk. Nem tehetünk mást, mint egy szívvel kértük az Urat, hogy legyen segítségünkre, hiszen Ő nagyon jól tudja, hogy nem tudunk sehol sem venni benzint. Aztán már a piros lámpa állandóan égett jelezvén, hogy már alig van benzin a tankban. A legközelebbi város pedig még nagyon messze volt. Imádkoztunk és imádkoztunk, a kocsi pedig futott, de mi éreztük, hogy ez már nem a tankban levő benzin mennyiségétől megy, mert abban már csak pár deci lehetett, de a kocsi még mindig futott, és hosszú, nagyon hosszú út után végre elértük a benzinkutat, mikor már a tankban tényleg csak cseppek voltak.

Ami történt emberileg érthetetlen és fizikailag megmagyarázhatatlan volt. Az eredetileg tankolt benzin máskor

csak Budapestig elegendő üzemanyagot jelentett, és most – csodálatos módon, ugyanezen mennyiség kitartott egészen Brnoig. Az ima erejének hatására nem fogyott el a benzin, mint az igében a „vékabeli liszt és a korsó olaj” a sareptai özvegyasszony példájához hasonlóan. Jenő testvérünk hatalmas „Halleluját” kiáltott a kocsiból kiszállva, és mindnyájan hangos szóval együtt adtunk hálát e nem mindennapos imameghallgatási csodáért.

„Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, s én megszabadítlak téged, és te dicsőítesz engem”. (Zsoltárok 50: 15)

Isten tudta és látta, hogy nem felelőtlenésgből mulasztottuk el a tankolást, hanem rajtunk kívül álló okokból: éjszaka volt, idegen országban voltunk, nem ismertük a helyet, pénzünk is fillére ki volt számítva. Az Ő szolgálatában indultunk el, szavának engedelmeskedve, és Ő beváltotta ígérteit.

A meghívásunk több különböző városban lévő gyülekezetek pástoraitól származott, mert a megújulás híre hozzájuk is eljutott. Valaki tőlük itt járt Magyarországon, Debrecenben, és mikor hazament, mindenkinek elmondta, hogy mit látott és főleg, hogy maga is mit élt át, melynek gyümölcsei életében otthon is láthatóak voltak.

Így képzett meg bennük, hogy meghívjanak bennünket, vigyük el hozzájuk azt a tüzet, amit Isten itt Magyarországon gyújtott közöttünk.

Ez az út csodálatos átélések sorozatát hozta számunkra, ahogy városról városra haladtunk. Mindenütt éjszakába nyúló beszélgetések, imádkozások, szabadulások az igazszolgálatok után.

Isten csodálatos munkájának jellemzésére hadd mondjam el a következő esetet.

Az egyik baptista gyülekezet lelkésze meghívott bennünket a lakására, és családja s néhány gyülekezeti előjáró társaságában a következőket mondta el.

Már 12 éve volt pásztor ott, abban a gyülekezetben. A testvérek szerették. Egyik nap egy nőtestvér kereste fel, hogy elmondja, mi történt vele, és hogy tanácsát kérje tőle, mint pásztortól, és igazítsa el őt az ige szerint, mert ő, mint mondogta, nem tudja, hogy mi történt vele.

Az történt ugyanis, hogy több testvérrel együtt imádkozott másokért – hagyományos gondolkozású gyülekezeti tagok voltak – , és egyszerre csak valami csodálatos öröm járta át a szívét, és azt vette észre, hogy nem anyanyelven imádkozik. Ez az óta is többször előfordult vele, öröme határtalan, de szeretne igeileg tisztán látni, ezért kérte a pásztor, hogy igazítsa el ebben a dologban.

A pásztor testvér elmondta nekünk, hogy életében először esett meg vele, hogy nem tudott azonnal válaszolni. nem azért, mintha az igét nem ismerte volna, de időt kért az asszonytól, hogy másnap jöjjön vissza, és addig alaposan átnézhesse az Isten igéjét, és imádkozva tanácsot kérjen az Úrtól. Ez így is történt. Mikor egyedül maradt, letérdelt az Úr elé, és így szólt. „Kérlek, tanácsoldj engem, mit mondja ennek az asszonynak. Én magam ilyet még sohasem éltem át, megbántani sem akarom, de legfőképpen nem akarok vétkezni.”

A kérést szavak után hálát adott, hogy Isten nem hagyja őt tanács nélkül, válaszol kérésére. A szívéből fölfakadó öröm Istent magasztaló dicsőítő szavakat adott a nyelvére, csakúgy toltak a mondatok a szívéből. Egy idő múlva azt vette észre, hogy számára ismeretlen nyelven beszél, értelmes, nyilvánvalóan ma is beszélt nyelvek egyikén, öröme határtalan volt. Pillanatok alatt

megvilágosodtak előtte az igék, melyeket másnap a hozzáforduló asszonynak mondania kellett.

Amikor másnap újra eljött az asszony, már minden kérdésére tudott válaszolni, hiszen már személyes tapasztalatot nyert maga is.

Ez az esemény nem sokkal odaérkezésünk előtt történt, és most, mint mondta, alázatos szívvel várja Isten további vezetését.

Alig tudunk a helyünkön maradni örömünkben és ennek azonnal kifejezést is adtunk, mikor hallottuk a pásztor testvérünk nem mindennapi bizonyágtételét. Belőlünk is ömleni kezdett a sok átézés, és boldogan dicsértük vele együtt az Urat.

Este a gyülekezetben Isten Lelkének ereje hatalmasan kiáradt. Sok új megtérő volt, és sokak megfáradt élete újult meg ezen az estén.

Minden egyes gyülekezetben hatalmasan éreztük Isten csodálatos jelenlétét, szabadítását, gyógyítását. nem is éreztünk fizikai fáradtságot, pedig minden este a késő éjszakába nyúltak az alkalmak.

Úgy gondolom, hogy mindnyájunk szíve teljesen egy volt, akik szolgáltunk, szeretetben egygő forrtunk össze. Imádkoztunk egymásért, és a Szent-lelek kenetét kértük közülünk mindig arra a testvérré, aki éppen szólt.

Eppen egy csendesnapra értünk haza, ahol azt tapasztaltuk, hogy míg mi más felé voltunk távol szolgálati úton, hozzánk pedig Spanyolországból küldött testvéreket az Úr, a mindnyájunk által annyira szeretett Arnaldo testvér személyében, aki több testvér társaságában látogatott el hozzánk.

Mielőtt rátérnék azokra az átélésekre, melyek a gyülekezet megújulása után mindenki füle hallatára, szeme láttára történtek, megemlékezem arról, mit kellett elvégezni Isten Lelkének egy-egy szívben. Teljes meggyőződéssel vallom, hogy mindenkor, minden időben, akár egy személy, akár egy gyülekezet életében a megújulás első lépése az őszinte bűnbánat. A következő lépés engedelmesség Isten szavának, mégpedig azonnal, nem elodáztatva a dolgokat. Ezeknek gyümölcseként árad ki a szeretet, az Istentől kapott szeretet minden ember felé. Ezt bizonyítja a következő bizonyágtétel is.

Egy asszonytestvért igen sok fájdalom, sérelem ért, különösen egy bizonyos család részéről. Sokat sírt miatta, rengeteg „dokumentum” lével volt birtokában, melyek bizonyították, hogy neki van igaza. Gondosan őrizgette ezeket, hogyha majd egyszer szükség lesz rá, ország-világ elé tárhassa és az mind az ő igazát, bizonyítja.

Aztán egy napon Isten Lelke őt is megújította és betöltötte. Boldogan ment haza a gyülekezetből, és leült íróasztala mellé igét olvasni. Olvasás közben egy határozott hangot hallott a lelkében, amely ezt mondta: „Húzd ki a fiókot, vedd elő a te bizonyítékaidat, és azonnal égesd el őket. Kinek akarsz te bizonyítani? Vajon nem ismerem-e én a te gondolataidat, lépéseidet? Nekem nincs szükségem emberi dokumentumokra, bízd rám teljesen ezt a dolgot, engedj ki mindent a kezedből!”

Ő engedelmes volt, és azonnal megsemmisítette eladdig féltve őrzött bizonyítékait.

Ezután tovább szólt hozzá Isten Lelke szelíd, de határozott hangján. „Most pedig menj el ehhez a családhoz, és te kérj tőlük bocsánatot, mert a 100%-ból neked is van 5% rendezni valód az ő 95%-ukkal szemben”

Ez már nehezebb lépés volt, és ő alkudni kezdett Istennel. „Ó, Uram, nem lehetne ezt valahogy másképpen elintézni? Még én menjek hozzájuk, mikor ennek fordítva kellene lennie?”

„Nem. Ha engedelmeskedni akarsz, ennek csak ez az egyetlen útja van.” Percekig nem tudott válaszolni e határozott felszólításra, aztán mégis győzött benne Isten szava iránti engedelmisség.

„Igen Uram, megteszem” és azonnal el is ment a kérdéses bérház harmadik emeletére. A lábai remegtek, de nem az emelet magasságától, minden emeleti szinten megállt, és halkán fohászzkodott. Remegő szívvel lépett be a lakásba, és rögtön elkezdte mondani, hogy miért is jött.

„Szeretnék bocsánatot kérni tőletek, mert.”

Nem mondhatta tovább, mert a ház asszonya átölelte, és azt mondta „Te kérsz bocsánatot? Hiszen nekünk kellene ezt megtenni” és sorolta, hogy miért.

„Hallottuk, hogy mi történt nálatok, a gyülekezetben, és ezt most valóságban látjuk is abban, hogy te jöttél hozzánk. Mi is részesei akarunk lenni ezeknek a jó dolgoknak, és a legközelebbi alkalomra elmegyünk.”

Így történt.

Ez csak egy eset a sok közül, amit Isten tett közöttünk, de mindenképpen ez volt az alap: bűnbánat, megbocsátás, hogy a további áldásokat megkaphassuk a Szentlélek által.

A kegyelmi ajándékok közül az Úrnak Lelke a prófétálás ajándékát is gazdagon kiárasztotta, és az teljesen az ige által megszabott normák szerint működött. Ha kellett, feltárta az elhallgatott bűnöket, ha kellett, bátorított, konkrét dolgokban igazította el a gyülekezetet példázatokban.

A prófétálás ajándékával megáldott testvér mindig az egész gyülekezet jelenlétében szolgált, illetve szolgáltak, mert többen voltak, hogy meg lehessen vizsgálni az elhangzottakat az ige útmutatása szerint.

Egy alkalommal – és ez volt az első nagy átélés az egész gyülekezet számára –, ott az egész közösség füle hallatára szólította fel Isten kijelentés által a pásztor feleségét (ő intézte a gyülekezetet adminisztratív ügyeit), hogy írjon levelet Svájcba. Tanner testvérnek, és hívja meg szolgálni. Rajta keresztül igei eligazításokat akar adni az Úr az ezen az úton most induló gyülekezet számára. (Tanner testvér az időtájt éppen Etiópiában szolgált). Lakásának címét is Isten Lelke mondta meg a prófétán keresztül, mert azt közülnünk senki sem tudta.

A levél elment. Emberi ésszel fölfogva ez teljesen lehetetlennek tűnő volt, hogy ő egy számára teljesen ismeretlen gyülekezetbe eljőjön. Az is nagyon valószínű volt, hogy nincs is otthon, hanem misszióban szolgál.

Budapesten volt egy testvér, aki őt jól ismerte személyesen, és mikor találkoztunk, azt mondta „Teljesen lehetetlen, hogy Tanner testvér Magyarországra jőjön.” Ismerte az ő elfoglaltságát plusz az akkori politikai helyzetet Magyarországon, kicsit kimosolygott bennünket gyermekes naivságnak mondva az egészet.

Ezeket hallva megsomorodva jöttünk haza Budapestről a csendesnapról. Amikor a lakásunkba beléptünk, egy táviratot találtunk ott bedobva Tanner testvértől, amelyben jelezte jövetelének pontos időpontját, és még a repülőgépet is, amellyel Ferihegyre érkezik.

Nem lehet kifejezni szavakkal azt az örömet, ami akkor bennünk volt! Amikor a megadott napon, a repülőtéren álltunk, és

bemondta a hangos bemondó a gép érkezését, néhány perc múlva feltűntek a gép lámpái, a meghatottságtól könnyek peregtek végig valamennyiünk arcán, és egy ének tört fel belőlünk.

„Mit Isten ígér, szilárdan állja...”

Vele beszélgetve elmondta, hogy éppen akkor érkezett haza Etiópiából néhány napra ügyeinek intézésére, amikor megérkezett a gyülekezet meghívó levele.

Isten Lelke szólt hozzá, hogy tegyen félre mindent, és induljon Magyarországra, mert ott akarja őt most felhasználni.

Egyedül Isten Lelke koordinálta mindezt. Szólt Debrecenben, szólt Svájcban, összehangolta az időpontokat, és ígéretét beváltotta.

Mit is énekelt a gyülekezet annyiszor?

„Átélek sora jön majd feléd”

Gazdag igetánításának egyik fő mondanivalója volt az akkor frissen induló Szentlélek által megkeresztelt gyülekezetnek.

„a Szentlélek ajándékai csodálatos eszközök az egyén és a gyülekezet számára, de ugyanakkor halálosak is lehetnek, ha nem az igei normák szerint gyakorolja a gyülekezetet” Példaként elmondta, hogy olyan ez, mint a nagyfeszültségű áram. Rengeteg áldás származik belőle az egész országra az energia felhasználásában, de ha valaki nem szabályszerűen nyúl hozzá, érinti meg, annak halálos áramütést okozhat.

Egy özvegyasszony egyetlen fia villanyszerelő volt. Munka közben nem tartotta be az előírt szabályokat, áramütés érte, és azonnal meghalt. Az anyja mérhetetlen fájdalomában elhatározta,

hogy soha többé nem használ villanyvasalót, sem mosógépet, sem semmiféle háztartási eszközt, ami villannyal működik, mert annak halál lehet a következménye. Ugye milyen helytelen gondolkodás ez?

Ugyanez vonatkozik a karizmákra is. Isten azokat a gyülekezet épülésére adta, csodálatos áldás származik belőlük, de ha nem az ige szabályi szerint használjuk, halálos lehet az egyén, akár a gyülekezet számára lelki értelemben.

Az első szabály az, hogy alázatos szívvel szabad csak hozzányúlni, nem érezheti magát különbség senki sem, aki egyik vagy másik vagy, több karizmát is kapott, mert „a bukás előtt jár a felfurakodás” (Péld. 16: 20)

Majdnem 20 év eltelté után csak megerősíteni lehet ezt az akkor elhangzott intést mind az egyén mind a gyülekezet számára.

A másik hasonló átélés volt az egész gyülekezet számára Mel Tari testvér Indonéziából. Ugyanúgy, mint Tanner testvér esetében, csak 4 évvel később, egy gyülekezeti együttimádkozás alkalmával szólt Isten, hogy hívjuk meg Mel Tarit, akiről csak annyit tudtunk, hogy Indonéziában él, és az ottani ébredést egy könyvben megírta.

Gaál Ferenc testvér olvasta angol nyelven ezt a könyvet, amely annyira megérintette az ő lelkét, hogy elhatározta, lefordítja magyarra, hogy közkinccsé tegye. Nyersen, első olvasásban kazettára mondta a könyvet azzal, hogy majd később korigálja, de erre már nem került sor, mert, úgy ahogy volt, kézről kézre adták a testvérek.

Tehát csak annyit tudtunk Mel Tariról, amennyit a magnókazettán hallottunk. Emberileg megint egy teljesen lehetetlen dologba léptünk. Most már Európa határait is jóval túlmenve 15 ezer km

távolságra Indonéziába érkezett a meghívó levelünk, melynek címzését Isten Lelke útmutatására kaptuk.

Isten újra igazolta: „Mit Isten ígér, szilárdan állja”. A levelet egész különös módon megkapta a mi testvérünk. Számára is egy nagy válasz volt ez Istentől, mert – ahogy ő személyesen elmondta -, egy idő óta imádkozott, hogy szeretne eljutni kelet-európai országokba, Magyarországra, de senkit sem ismer, nincs meghívója.

Abban az időben, amikor még a kommunista államrend uralkodott, nem csak innen nem mehetett akárki nyugatra, de onnét sem jöhetett senki kellő indok nélkül. Isten azonban számon tartotta az ő imádságát, s úgy felelt rá, hogy a gyülekezetet arra indította, hívja meg őt (ismeretlenül is) Magyarországra.

Számon tartotta a gyülekezetnek azt a kérését is, hogy egyre többet akart tudni Isten dolgairól, a Szentlélek csodálatos munkájáról, és ekkor 15000 km távolságról elküldte az ő szolgáját.

Úgy üdvözölhettük egymást, mint akik Jézus Krisztusban az ő vére által testvérek vagyunk, és mintha mindig is ismertük volna egymást.

„Átélek sorra jön majd feléd.”

Mel Tari szolgálatán keresztül láhattuk meg azt, hogy Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz. Ő maga is úgy működik az ő Lelke által, mint amikor a földön járt. A mi testvérünk olyan személyesen átélt dolgokról tett bizonyosságot, ami a csodák világába tartozik. Rajta keresztül erősödött a mi hitünk: Istennél semmi sem lehetetlen.

Mei Tarival elmentünk Kőlcseré is Kopasz testvér otthonába és Uszkára, ahol a vidék cigány gyülekezeteinek a központja volt. Mikor megtudta a testvérünk, hogy ez a falu az akkori Szovjetunió közvetlen határán van (csak néhány méterre a határtól), arra kérte Jenő testvért, hogy vigye el őt oda, mert szeretne imádkozni az ott élő népért, eliene menni és megtörni azokat a gonosz erőket, melyek ott uralkodnak, továbbá könyörögni Isten gyermekeiért, akik nagyon sokat szenvednek ott.

Ez a kérés nem volt annyira egyszerű dolog abban az időben, amikor minden lépésünket figyelték, s ráadásul egy nyugatról jött vendég mit keres az Orosz határon? Szerintük csakis kémkedhet, a rendszer ellen dolgozhat az itteni hívőkkel együtt.

Mégis éreztük, hogy ezt meg kell tenni. A sötétben gépkocsival úgy indultunk el négyen: Jenő testvér, Mei Tari, a tolmács és én, hogy senkinek sem szóltunk.

Lépésben haladt a kocsis, s élénken figyeltünk mindenfelé, hogy lát-e valaki bennünket.

Közvetlen a határnál a testvérünk kilépett a kocsiból, s kezét felemelve hangosan imádkozott, megtörve a kommunizmus erejét, szellemiségét. Hatalmasan éreztük Isten jelenlétét, az ő mindenhatóságát ott az éjszakában. Nem lehet szavakkal elmondani azt, amit az ima hatása alatt megtapasztaltunk.

Mikor visszaült a kocsiba, elmondta nekünk, hogy miután a Magyarországra jövetel bizonyossá vált, az Úr mondta neki, hogy tegye meg ezt a lépést, és neki engedelmeskednie kellett...

Nem azt akarom ezzel mondani, hogy egyedül az ő engedelmisségét, imáját válaszolta meg évek múlva Isten, de Isten arra vonatkozó tervében, hogy az ország szabaddá váljon, ő is egy láncszem volt.

Látszólag nem volt annyira nagydolog ez a lépés, sokkal inkább kockázatos, de mivel Isten mondta a testvérünknek, meg kellett tennie.

Lehet, hogy Isten ma is kér sokunkat egy-egy kis dolog megtételre, s mi elmulasztjuk, mert csekélységnek tartjuk. Nem gondolunk rá, hogy az a dolog többé vissza nem jön, és lehet, hogy a keresztül Isten mások életében akart munkálkodni.

Két évvel ezelőtt Isten kegyelméből Mei Tari testvér újra eljött hozzánk, s boldogan emlékezett arra, hogy milyen jó volt hit által engedelmeskedni akkor, amikor még minden lehetetlennek látszott, hiszen most már Oroszországban is megszűnt a kommunizmus uralma.

Működött közöttünk a gyógyítás ajándéka is. Nem úgy, hogy egy személy kapta, hanem a gyülekezet közös imádságára felelt Isten. Talán azért nem egy személynek adta az Úr ezt az ajándékot, mert ismerte az emberi szívet, s talán az alázat hiányában „halálos áramütés” érte volna az illetőt. Az egységes imádkozás hatására azonban számtalan gyógyulás történt.

Néhány példa: Az egyik testvér nagyon beteg lett, súlyos vesegörcsök vették elő. Az orvos nem sokat tudott segíteni, mert a kő úgy helyezkedett el, hogy nem lehetett műteni. A fájdalomcsillapító injekciók sem használtak, és a testvér nagyon sokat szenvedett.

Ekkor Isten Lelke szólt, hogy menjünk el hozzá többen a gyülekezetet képviselve, és imádkozzunk érte. Számunkra természetes volt, hogy akik csak hallottuk az üzenetet, azonnal abbahagytuk a munkánkat, és még aznap délután összegyűltünk a testvér betegágya körül. Szívünk egy volt a hitben és szeretetben, s az Úr meghallgatta a kérésünket. A görcsök megszűntek, s így testvérünk már aznap el tudott jönni a gyülekezetbe, másnap pedig a kő is eltávozott.

Másik példa: Egy fiatal házaspár néhány hónapos gyermeke nagyon beteg lett. A debreceni klinikán kezelték, de már az orvosok is lemondtak róla.

Egy közös gyülekezeti imádkozás alkalmával Isten Lelke szólott, hogy a szülők hozzák el a gyermeket a gyülekezetbe, s ott egy szívvel kiáltson a közösség érte.

Ekkor újra belesodálkoztunk a Szent Szellem csodálatos koordinálásába. Emberileg lehetetlennek tűnt, hogy a kórházból csak úgy kihozzák a gyermeket, mert a gyülekezet imádkozni akar érte olajjal megkenve. A legközelebbi látogatás alkalmával azonban a doktornő megszólította az édesanyát, s ezt mondta: „Anyuka, úgy gondoltuk, hogy néhány napra vigye haza a gyermekét, hátha az otthoni környezet hoz valami változást, s majd a hét végén visszahozza!”

Halleluja! Isten Lelke maga beszélt a nem hívó doktornővel, s ő ajánlotta fel a lehetőséget arra, hogy a gyülekezet imádkozhasson érte az ige útmutatása szerint, noha ő erről semmit sem tudott.

A szülők elhozták a gyermeket, s az egész közösség egy szívvel emelte fel szavát Istenhez. Marozsán testvér megkenté őt olajjal, s ekkor újra szólott Isten Lelke a prófétán keresztül: „Nagyobb dolgot cselekedett most Isten, mint gondolnátok, mert ő érintette meg a gyermeket”.

A gyermek betegségét latin nevéen is megnevezte (noha Isten eszköze nem is tudott ezen a nyelven), s a jelenlévő gyermekorvosnő ámulva hallgatta. Később elmondta, hogy ő, aki ebből diplomázott, sem tudta volna szakszerűbben elmondani a diagnózist.

Az imádság után a gyermek csendesén elaludt az édesanyja ölében. A meghatározott időben visszavitték a gyermekklinikára,

ahol újra megvizsgálták, és a doktornő ámulattal kiáltott fel: „Anyuka! Mi történt ezzel a gyerekkel? Nincsen semmi olyan probléma, amit a korábbi leletek bizonyítottak – egyszerűen nem értem, minden eredmény negatív. Most haza is viheti, és majd később hozza vissza kontrollra. Ez a kisbaba, aki gyógyíthatatlan betegségben szenvedett, most már egy fiatalemberré vált. Teljesen egészséges, 18 éves elmúlt, és ami a legcsodálatosabb: teljes szívéből szereti az Úr Jézust. Éppen néhány hete pecsételte meg döntését azzal, hogy követte Mesterét a hullámsírba: bemerítkezett.

„**Átélesek sora** jön majd feléd...”

Egy idősebb 6 **gyermekes** anya nagyon beteg lett, másodjára kapott szívinfarktust és mellhártyagyulladás. Élet-halál között feküdt az II-es Belgyógyászaton. Egy csütörtöki gyülekezeti **alkalmon kaptuk a hírt, hogy a nőtestvér** milyen súlyos állapotban fekszik a klinikán. A vendégszolgálókkal együtt, újra egy szívvel kiáltott a gyülekezet a betegért.

Másnap testvérünk mosolyogva fogadta a hozzátartozókat, s elmondta, hogy mi történt vele előző este. Miután egyeztették az időpontot, kiderült, hogy éppen az imádkozással egyidőben történt a következő:

A szorító szívfájdalom egy pillanat alatt megszűnt s feje búbjától a lába ujjáig nagy forróság öntötte el. Úgy érezte, hogy valami folyik a mellkasából ezért megtapogatta magát, de magyarázatot nem tudott rá adni, csak valami nagyon jó közérzet lett úrrá rajta és aludt reggelig.

A reggeli vizitnél újra meg akarták csapolni az előző napokhoz hasonlóan, most azonban már nem volt rá szükség. Az orvos felkiáltott: „Mi történt magával? Jó a szívhang, nincs víz a mellhártyán, egyszerűen nem értem.

Ezután következett a röntgen, az EKG vizsgálat, és minden orvos csodálkozva állt meg a tények előtt: A mostani eredmény a tegnapiak épp az ellenkezője és mindez egyik óráról a másikra történt.

Ezekután testvérünk boldogan mondta el az átélését. Betegársai is felfigyeltek rá, mindenki hallani akart arról az Istenről, aki ma is él cselekszik annak ellenére, hogy még az iskolában is azt taníjták, hogy nem létezik.

Néhány nap múlva gyógyultan hagyhatta el testvérünk a klinikát. Még ma is él s az óta soha nem volt kórházban ezzel a betegséggel. A napokban találkozott az akkori körzetorvosával egy családnál, aki így kiáltott fel „érthetetlen előttem, ami történt, ez a gyógyulás kész reklám, tessék nekem mondani valamit Istenről!” és ő boldogan mondott...

„Átélések sora jön majd feléd...”

Egy másik példa:

Egy nagyon drága nőtestvér hirtelen rosszul lett az otthonába, hiába volt minden orvosi segítség először beszélőképességét majd eszméletét veszítette el. Rendkívül rossz fizikai állapotban vitte el a mentő a klinikára.

A hozzátartozók a gyülekezetbe siettek, hogy ima segítséget kérjenek. Őszinte igazi testvéri szeretettel az úrhoz kiáltottunk a betegért, és Ő válaszolt. Megígérte, hogy másnap jobban lesz és felségíti őt a betegágyából.

Közben eljött az éjszaka, s a mi nőtestvérünk változatlanul eszméletlen állapotban volt. A következőket a kórteremben fekvő betegetől tudtam meg: Abban az időben, amikor a gyülekezet Istenhez kiáltott, ő hirtelen felült az ágyán s kezeit összehátba hangosan imádkozni kezdett teljesen értelmesen, noha még eszméletlen volt. Ő maga nem is emlékszik rá, a körülötte fekvő betegek még az imádságot is megjegyezték. Így hangzott:” Drága Úr Jézus Te látod, hogy én beteg vagyok, Te rajtad kívül más senki nem segíthet rajtam, kérlek, jöjj és hallgass meg engem.”

Aztán valami furcsa dolog történt, ilyet még a betegek sem hallottak s így mondták el.

„*Látszott, hogy továbbra is imádkozol, de valami idegen nyelven beszéltél. Olyan tiszteletteljes volt a magatartásod, mint amikor egy katona egy magas rangú tiszthez beszél. Egy idő után befejezted az idegen nyelven való imádkozást, és csendesesen visszafeküdtél. Ha szóltunk hozzád arra sem reagáltál.*”

Másnap hajnalban testvérünk arra ébredt, hogy az ápolónó szól hozzá ő mindent megért és tud is válaszolni. Több orvos állta körül az ágyát s valamennyien csodálkoztak azon, ami történt, tudta mozgalmi végtagjait a szeme tiszta volt és az értelme teljesen tökéletes. Utána még sok vizsgálaton ment keresztül még végül megkapta a zárójelentést, hogy egészséges és elhagyhatja a klinikát.

„Mit Isten ígér, szilárdan állja...”

Isten jelenléte tapasztalható volt minden egyes testvér életében. Az egész közösségünkre jellemző volt, hogy nagyon sokat imádkoztunk együtt, őszinte testvéri szeretettel voltunk a más felé nem volt hát mögötti beszéd. Istentisztelet után alig akartunk hazamenni és mindenki kívánta, hogy imaközösségben továbbra is együtt legyünk az Úr előtt, imádvá Őt kimondhatatlan nagyságáért.

Valódi Istenfélelem volt minden testvér szívében, mert olyan dolgokat is átélünk, ami az igében le van írva: hogy a prófétán keresztül az Úr lelke felfedi a bűnöket, ha önként nem áll oda bűnbánattal.

Egy eset a sok közül: Egy alkalommal vidékről jött egy testvér magával hozva egy olyan vendéget, akit közülünk senki sem ismert soha sem láttuk, sőt ez a vidéki testvér hallomásból ismerte őt. Mindenféle jót mondtak róla és azt is, hogy nagyszerű igehirdető.

Ez egy belső közösségi alkalmunk volt. Udvariasságból szót kapott a vendég is, de mindenki érzett valami idegenszerűséget, jóllehet amit mondott a jó volt. Ezután imádkozás következett ő is elkezdte mondani s ekkor váratlanul felhangzott a prófécia: megfedte őt konkrét bűneiért nevén nevezve azokat. Mindenki mélyen megdöbben talán az illető a legjobban és az a testvér is, aki jóhiszeműen közénk hozta. Gyorsan el is ment s egy hét leforgása alatt anélkül, hogy valaki is utána járt volna, kaptunk egy levelet annak gyülekezetnek a vezetőjétől, ahonnan ő jött, s a levélben ugyanazon bűnöket tárák fel az illető életéből a miatt onnan kizárták s figyelmeztettek bennünket, nehogy becsapjon minket. Szórol szóra igaz volt minden, amit az Úr a prófétáló testvéren keresztül feltárt.

Más esetekben is előfordult, ahogy amikor valaki eljött hozzánk imádkozni a közösségbe de mélyen hallgatott arról, hogy ő napközben munkahelyén nem Isten gyermekéhez méltóan viselkedett s alig kezdett el imádkozni a Lélek rögtön szólt neki és felfedte konkrétan a történeteket. Egy idő múlva már senki, sem mert úgy lebrulni és imádkozni, hogy ne rendezte volna az életét bármilyen kis dolog volt is az. Mondjuk egy indulatos viselkedés családtagjai felé, mert tudta, hogy úgy sem, maradhat titokban

semmi sem, és az igében meg van írva, hogy amikor imádkozunk tisztá kezeket, emeljétek fel.

Hadd említsék még meg egy nem mindennapi dolgot is. Volt valaki, aki fiatal éveiben Istennek adta át az életét s mindenki, mint egy nagyon kedves testvért ismerte, később azonban beengedett bizonyos bűnöket az életébe de csak titokban úgy gondolta, hogy senki sem tud ezekről.

Egy napon családi látogatáson volt Debrecenben s úgy adódott, hogy hatszemkőzt (egy kelkigondozó, a prófétáló testvér és ez a bizonyos kedves testvér) arról beszélgettek, hogy Isten Lelke mennyire konkrétan munkálkodik a gyülekezetbe, és arról is, hogy a megfáradt hívő életek is megújulhatnak Isten kegyelméből.

Erre az a testvér azt mondta, hogy ezt ő is nagyon szeretné. Elkezdtek imádkozni s testvérünk azt gondolta, hogy úgy, mint máskor is szokványosan elmondja a felszíni dolgokat. Alig telt el egy kevés idő, amikor megszólalt a próféta testvér és kezdte elmondani évekre visszamenőlegesen konkrétan megtörtént dolgokat, a helyet, az időt, a személyt, a szituációt, mindent, mindent megjelölve.

Az első mondatok után mély csend lett majd zokogva felkiáltott: „Igaz minden így igaz! Istenem Te előtted semmi sincs elrejtve semmi semmi.

Még a kelkigondozó testvér is mélyen megrendült eddig, ha a közösségbe imádkoztak és Isten Lelke valamilyen bűnt tárt fel azt olyan tapintatosan tette, ahogyan a szülő a gyermekét feddi szükség esetén mások jelenlétébe, de otthon négy szemkőzt már határozottabb keményebb hozzá, és konkrétan megkívánja a dolgok rendezését.

Ez esetben is mivel idegen fül nem hallotta nevén, nevezte a dolgokat pontosan idézve az elhangzott mondatokat és minden

egyebet is. Ugyanakkor azonban végtelen szeretettel azonnal felkínálta szabadító kegyelmét, vére büntörítő erejét.

Milyen igaz Istennek ez az igéje: „Tudom a te dolgaiddat.”

Ma ez a testvérünk komoly hívó megvallotta megbánta minden bűnét – ami nagyon fontos el is hagyta azokat és gyülekezetében lakóhelyén nagyon komoly imádkozó testvér. Sokszor gyűltünk össze házaknál is és soha sem volt más témánk csak Isten csodálatos cselekedetei, hordoztuk azokat, akik még nem tértek vagy nem újultak meg. S ennek nagy áldásaként átélhettük azt az igét, hogy: „Naponként szaporította az Úr a gyülekezetet az üdvözülőkkel”.

Legyen példa a következő megtörtént dolog:

Egy nőtestvér az Úrral való kapcsolatában megújult. Korábban, amíg csak langyos keresztény volt soha sem volt semmi probléma közte és ateista férje között. Száznyolcvan fokok megfordulása után férje kezdett kifogásokat emelni, és mindenféle akadályokat gördíteni felesége útjába, hogy ne tudjon a gyülekezetbe elmenni. Testvérünk otthonában megélte az ige szerinti feleség életét, a közösséget pedig arra kérte, hogy segítsünk imádkozni a férjéért. Ezt tette a gyülekezet ezen kívül azonban a kis csoportokban is állandó imatéma volt az ő személye. nem sok idő múlva rendkívüli dolog történt. A testvérünk férje miközben a felesége dolgozott egyedül ült a TV előtt cigarettázva mikor - az ő elmondása szerint - a kép hirtelen elhalványult és szelíd határozott hangot hallott, amely megtérésre hívta őt, igehelyet mondott neki, hogy keresse ki azonnal. Mikor ezt megtette az ige olvasása közben, meglátta magát olyanak, mint amilyen igazában volt minden bűnével együtt, keservesen sírni kezdet életében először azért, hogy ő ennyire bűnös ember. Könnyei nem akarta elapadni pedig nagyon kemény ember volt (katonatiszt). Keresetlen szavakkal kiáltott fel Istenhez, hogy bocsásson meg neki. Mikor felesége hazajött a munkából férjét Isten igéjét

olvasva találta, aki – még mindig könnyes szemmel - mondta el, hogy mi történt vele és azt, hogy új életet kapott Jézus Krisztusban. Megkérte feleségét bár tudja, hogy azon az estén csak a gyülekezet belső tagjai számára van összejövetel, eszközölje ki János testvérnél, hogy kivételesen had jöhessen el, mert szeretné azonnal elmondani, hogy mit tett Isten vele. Természetesen eljöhettek és mindenki túlaradó örömmel, hallgatta Isten nem mindennapi munkáját. Ettől kezdve minden alkalommal ott volt a gyülekezetben éhezte Isten igéjét, mindent be akart pótolni abból, amit éveken át elmulasztott. nem is gondolta, hogy valóban rövide van szabva életének ideje. Beteg lett és Isten rövid időn belül, hazahívta, és ma együtt örül azokkal a drága testvérekkel, akik már szintén elköltöztek erről a földről oda az örök honba, ahol nincs fájdalom sem, betegség sem könny.

Más alkalommal egy házaspár újult meg korábbi langyos életéből, komoly bűnbánat életrendezés után a Szentlélek keresztségét is megkapták. Nagy örömmel meglátogattak egy családot, hogy bizonyoságot tegyenek Isten munkájáról. Az ott jelenlévők közül az egyik férfi egyszercsak elkezdett sírni és anélkül, hogy valaki ezt mondta volna neki letérdelt a földre és úgy kiáltott Istenhez, hogy rajta is könyörüljön, mert ő is szeretne új életet kapni. Persze, hogy követte példáját mindenki, aki csak a szobában volt és az ott imádkozókat az Úrnak Lelke azonnal betöltötte. Ilyen spontán módon ilyen egyszerűen történt minden de minden esetben az új élet alapja az őszinte bűnbánat volt.

Csendesnaponként reggel hét órákor nyitották ki az Unitárius templomot, melyet már húsz éve bérelt a gyülekezet, de még télen is már reggel hat óratól kezdve kint ácsorogtak az emberek, hogy bejuthassanak és le is, tudjanak ülni. Aki már egy kicsivel később jött annak már állóhely sem jutott.

Ezekben az ébredési időkben emlékeztünk meg arról, hogy az Úr már ötven esztendeje tartja és erősíti a gyülekezetet. Még

köszönteni tudtuk szeretettel Sándor János testvért is, aki az alapító tagok közé tartozott és Dr. Varjas Jánoson keresztül indította el Isten a munkáját a város szélén. Már visszaemlékezésem elején leírtam hogyan hívta el őt az Úr a korházi ágyon, de feltétlenül meg kell jegyezem róla, hogy jellemző volt rá a végtelen szeretet és alázat. Az imádkozásban is buzgó volt és állhatatos. Az 1974-ben elindult ébredést és megújulást nyitott szívvel fogadta és szívét kitarta a Szentlélek munkája előtt. Az 1975-ben szólította haza az ő hűsége szolgáját.

Új Imaház a Mester utcán

Húsz esztendő álberlői állapotunkból nagyon szerettünk volna egy saját imaházát. A látogatók száma annyira felduzzadt, hogy már nem fértünk el. A gyülekezet imádkozott ezért és nem sok idő múltán egy testvér ajánlotta a Mester utcán lévő házat óriási telekkel: az ára 800 000 forint volt. Megnéztük nagyon jónak találtuk csak két nagy gondunk volt vele: az egyik a pénzkérdés a másik a hatóság. Ebben az időben egy egyháznak vagy gyülekezetnek nem lehetett csak úgy ingatlant venni, még ha volt is pénze rá. Ez a téma is olyan volt, amelyben a csodák sorozatát élhettük meg.

Nem válaszoltunk a tulajdonosnak se, igent se nemet csak vártunk és figyeltünk Istenre. Így telt el néhány év, mikor a tulajdonos öreg néni üzent, hogy menjünk már el és beszéljük újra a vételi lehetőséget, mert ő már nagyon öreg de még életében szeretné elrendezni ennek az ingatlannak a sorsát. Marozsán János és két férfitestvér ment el hozzá és legnagyobb csodálkozásunkra a néni azzal kezdte, hogy ő enged az árból, és négyszázezer forintért ideadja. Itt már látszott, hogy Isten keze nyúlt a dolgok intézésébe. A gyülekezet imádkozott és Isten újra szólt prófétán keresztül, hogy lépünk, mert ez az ő akarata, megígérte, hogy egymás után nyílnak meg majd a kapuk.

A gyülekezetnek csak százezer forintja volt. A tulajdonos néni ennyit kért előlegbe és szerződésben megállapodtak, hogy a többi

három hónap múlva kapja meg. Ezután beindítottuk a hatóságok felé is a kérelmet. Azt az ígét éltük át „amely földet a talpatok érint az a tiétek”. Lépésről lépésre haladtunk a keményen ellenszegülő hatóságokkal. Ezerféle akadályt állítottak fel, néha úgy látszott, hogy lehetetlen előre jutni de Isten mindig az utolsó pillanatban hozta a megoldást. Két lakóval vettük meg az épületet ez is külön gondot jelentett, hogy honnan veszünk annyi pénzt, amellyel nekik igényüknek megfelelő lakást vásárolhatunk valahol másfelé.

Az egyik lakó néni fia nagy lelépési összeget kért és igen gorombán viselkedett, fenyegetőzött pártjának hatalmával. Ezen a megbeszélésen én is részt vettem, a lakására hívatott s mivel már előzőleg is nagyon ellenségesen viselkedett nem akartam egyedül elengedni férjemet ennek a veszedelmes embernek az otthonába. Így fültanúja lehettem az ő lekezelő gorombasággal teli beszédjének amint követeléseit diktálta. Amíg ő beszélt én csendben imádkoztam. E nevezetes beszélgetés után egy héttel meghalt a néni, noha egyáltalán nem volt beteg. Döbbenet álltunk a tények előtt.

Utána jött a másik probléma: Lakást nem volt szabad felhasználni középület céljára. A hatóság 450 ezer forintot kért lakásmegváltás címén. Ekkor következett be az a csodálatos dolog, hogy Marozsán testvér előkereste azt az okmányt, amit húsz évvel ezelőtt íratott alá a hivatalos szervekkel miszerint a gyülekezet ingyen költségtérítés nélkül adta át a Rákóczi utcai gyülekezet termét lakás céljára. E fontos dokumentum birtokában már nem követelheték az említett összeget. Milyen bölcs és mindentudó a mi Istenünk, hogy már húsz évvel ezelőtt indította Marozsán testvért arra, hogy kérjen hivatalos igazolást a gyülekezet említett lépéséről. Noha akkor még gondolni sem mertünk arra, hogy valamikor saját otthona lesz a gyülekezetnek és akkor még nem is létezett ilyen rendelkezés, hogy lakás megváltás szükséges. Valóban lépésről lépésre tudtunk előre haladni a különféle

rendeletek dzsungelében. Minden mostmár meglévő épületet külön külön imádkozva a térdeinken kellett elkérni Istentől és csak azután nyíltak meg a hivatalok ajtajai.

Azt is megtapasztaltuk, hogy Istennek semmi sem lehetetlen. Ő egy nagyon gazdag mennyei Atya, akinek hatalmában van megadni a szükséges anyagiakat, ha tőle kérjük és megegyezik az Ő akaratával. Rengeteg átélésünk volt azzal kapcsolatban, hogy mindig a megfelelő pillanatban oldódott meg az építkezés anyagi része, noha senkitől, emberektől nem kértünk. Egy apróbb dolog a sok közül: Már elkészült a „Betlehem” amit ebédlőnek szántunk és nem volt pénz a műanyag padlóra. Korán reggel szólt a pénztáros testvér (Benedek Béla tv.) aki az óta már szintén az Úrnál van. A munkálatok folyamatos elkészítése végett ma feltétlen meg kellene venni a műanyag padlót. Az éppen ott dolgozó nő és férfitestvérekkel körbe álltunk és imádkoztunk elmondva Istennek problémáinkat. Körülbelül egy óra hossza múlva érkezett egy testvér Budapestről, aki a villanyszerelésben jött segíteni. Ő nem tudott a problémákról de Isten bizonyára szólt neki, mert egy összeget adott át azzal, hogy használjuk fel a legszükségesebb célra. Azonnal elmentek megvenni a padlót és csodálkozva néztük a számlát, mert pontosan annyi pénzt adott ez a testvér amennyibe került a vásárlás. Ő ezt csak utólag tudta meg. Ekkor pedig azért álltunk újra körbe, hogy dicsérjük Istent az Ő gondoskodásáért imánk meghallgatásáért.

Szólni szeretnék még arról, hogy miért hívják Betlehemnek az ebédlőtermet. Mivel korábban az épület tulajdonosa nagygazda ember volt, így állatai is voltak, amihez istálló is kellett. Mikor a gyülekezet megvette ezt az épületet a hajdani istállóból egyetlen fál volt látható. Ez éppen elég volt arra, hogy Isten kaput nyisson, nagyon nehéz tortúrák után engedélyt kapjunk az épület felépítésére. Ha ez az egyetlen fal, nincs akkor mi sem építhetjük, volna fel ezt az ebédlőt. Mert új épület felépítéséhez egyáltalán nem adtak engedélyt. Betlehemben volt az az istálló, ahol a mi

drága Urunk született így valahányszor kimondjuk az épület nevét emlékezni, kell a mi Urunkra és mind arra, amit értünk tett az istállóban született királyok királya az egész világ megváltója.

Még egy nagyon kedves dolgot megemlítek az építkezés időszakából. Már az imaház épülete kész volt de minden melléképület munkálata folyamatban volt. Igaz, hogy az udvar nagy de még a fele tele volt mindenféle építkezéshez szükséges anyaggal. Ennek ellenére Isten Lelke egy nem mindennapi dologra indított egyes testvéreket.

Nyár volt az iskolának vége és sok testvérnek probléma volt, hogy mi legyen gyermekeikkel. Kulccsal a nyakukban a játszótéren töltték az időt mindenféle gyerekek között? Mivel a gyülekezet olyan volt, mint egy nagycsalád, ezért a problémájukat is elmondták a közösségi órán. Ezek után indított néhány nőtestvért az Úr, hogyha már adott egy saját otthont, aminek ilyen óriási udvara van, hozzunk létre egy „hívó napközit” ami meg is lett. Az akkor egybegyűlt gyerekekből egy imádkozó csoport formálódott ki körülbelül 30 fő. Az ígérel való foglalkozás után naponként olyan imádkozásra gyűltünk össze, amikor mások a felnőttek terhet vittük Isten elé összeírtuk a testvérek problémáit a közös gyülekezeti órán hétfőn esténként, és amikor hétköznap naponként együtt voltunk imádságban a problémákat Isten elé vittük.

Lehet, hogy naivnak hangzik de számunkra egyáltalán nem volt, hanem nagyon is élő valóság.

A gyerekekkel elbeszélgettem arról, hogyan is vette be Izrael népe Jerikót. Hétszer kellett körül járniuk és mikor egyszerre kiáltottak Isten szavának engedve a kőfal magától leomlott. Elmondtam neki, hogy ma is van úgy velünk, hogy amikor egy-egy probléma körül vesz bennünket az nagyon, hasonlít Jerikó kőfalához. Olyan hatalmas olyan nagyon tűnik, de ha Isten szavának engedünk, akkor ő cselekszik majd és a lehetetlent is, megoldja.

E példából gyermeki szívükben megfogalmazódott, hogy tegyük mi is ugyanezt. Az elgondolást tett követte.

Minden reggel azzal kezdtük a napot, hogy együtt bementünk az imaházba teljes komolysággal gyermeki hittel a szívükben körül jártuk a termet hétszer, előbb csendben s aztán énekelni kezdtük ezt a kis gyermek éneket

„Előre a vérpajzsot emelve
Előre a győzelmes életbe
Énekelj és megremeg az ellen
Király utján előre.”

A gyerekek a csörgődobot is jó ütemérzékkel nagyszerűen használták, így valóban hasonlítottunk egy harcos sereghez. A hetedik kör végén mindannyian letérdeltünk az Úr asztala körül és elkezdtünk imádkozni a hétfőn este összeírt problémákért. Így ment ez a hét minden napján és Isten válaszolt. Óriási öröm volt mindenki számára, amikor a gyülekezeti órán a testvérek beszámoltak arról, hogy ez vagy az a problémájuk hogyan oldódott meg. A nagyobbak közül többen tudtak gitározni és a többi éneket ők kísérték mikor énekelünk. Az ének szövege át meg átjárta a szívünket, mind a gyermekekét, mind a felnőttekét.

Az egyik alkalomra különösképpen emlékszem, amikor az imádkozás után azt kezdtük el énekelni:

„Jézus neved oly csodálatos
Jézus nekem oly kívánatos
Jézus neked mondok éneket
Te vagy édes mindenek felett.”

Mire a harmadik versszak végére értünk minden gyerek sírt jelenvaló volt Isten Lelke és anélkül, hogy erre felszólítottam

volna őket maguktól, kezdték el imádni az Urat és feltartott kézzel dicsérték Őt.

Ötletes és nagyon kedves dolog volt, hogy minden gyerek számára egyforma magyaros díszítésű mellényt készítettünk: A lányoknak pirosat a fiuknak kéket. Ezt akkor vették fel, amikor valamilyen ünnepi alkalommal a gyülekezetben szolgáltak vagy egy-egy külföldi vendég szolgálata után mikor ők köszöntötték a vendéget énekelve vagy verssel. Úgy is hívták maguk között, hogy ez a „szolgálati” mellény.

Az idő homokórája az ő életükben is pergett és mire kinőtték a mellényt már a fiatalok óráján, vehettek részt.

Az, hogy milyen mély nyomokat hagyott bennük az együtt való imádkozás, az abban is megnyilvánult, hogy mivel egy időpontba esett hetente a diakónia tagjainak imaórája és a fiatalok órája – csak más helyiségben -, egy idő után azt vettük észre, hogy már ott térdelnek mellettünk, és együtt imádkoznak velünk.

Egyszerűen az történt, hogy mikor vége lett az ifjúsági órának, senki se hazafelé igyekezett, hanem be a tanácsterembe, ahol még tartott a diakónia imaórája, így ők is részt vettek velünk együtt abban, még ha csak kevés időre is. nem volt válaszfal a generációk között, hiszen mindenki tudta, hogy egymásra vagyunk utalva, és az őszinte szeretet volt az igazi összekötő kapocs közöttünk.

Csendesnapok áldása

A csendesnapjainkról emlétek meg valamit.

A csendesnapjaink ígét minden esetben az Úrtól kaptuk imádkozás közben, nem hónapokkal előre, hanem mindig csak az arra a hónapra esedékes igei témát. Most utólag látom, ezt azért tette Isten, mert mindig az adott lelki helyzetnek megfelelően küldte igei üzenetét. Gyakran a Lélek által megkaptuk a csendesnap

vázlatát is, a főbb szempontokat, a fontosabb igei mondanivalót, azokat leírtuk és továbbadtuk.

A csendesnap szombaton este kezdődött, és mindig nagyon sok volt a vendégünk, igen nagy volt a látogatottság vidékről, gyakran külföldről is.

Később már tengerentúlról is. Az alkalom után gyakran előfordult, hogy annyira tele volt a szívünk örömmel, hogy senki sem igyekezett hazafelé, és aki csak tehetett, ott maradt szívből is igazán dicséretet énekelni az Úrnak. Jenő testvérünk kezében csakúgy pergett a csörgődob, és gyakran előfordult, hogy ilyenkor spontán kezdtünk el imádkozni: olyan jó volt az Úr jelenlétében lenni.

Másnap, vasárnap reggel 8 órakor kezdtünk, de a fiatalok már 7 órára összegyűltek, és imádkoztunk a gondnoki lakásban az egész nap áldásáért.

A szolgáló testvérek kezdés előtt fél órával a tanácsteremben gyülekeztek ugyancsak azért, hogy sorrend megbeszélése után együtt imádkozzanak.

Mindig rengeteg bizonyágtevő jelentkezett szólásra az igeszolgálatokon kívül, s a gond az volt, hogyan jusson mindenkinek legalább egy kevés idő, hogy elmondhassa örömét, átélését, amit vele tett az Úr.

Kedves színfoltot jelentett, hogy a szünet után vasárnap délelőtt mindig a gyermekek szolgálata következett énekkel vagy verssel.

A közös ebéd után délután külön voltak együtt a nők, a férfiak és a fiatalok az Úr jelenlétében. Ezek az alkalmak nagyon meghitt, áldott beszélgetésben teltek el egymásért imádkozva.

A szeretet összekötött egymással.

Befejezés; hálaadás Isten hordozó szeretetéért. A közösség a Gyülekezet ajándékáért

A bevezetőben már leírtam, hogy az az éneksor indított erre a visszaemlékezésre: „a szeretetről hadd énekeljek”.

Így emlékezem meg újból felidézve ezt a sort elsősorban Isten szeretetéről, amely 70 éven át hordozta ezt a gyülekezetet, megáldotta a kis magot, és nagy fává növelte. Isten szeretete mind az egyének mind a gyülekezet életében határtalan. Így mondja ezt egy kedves kis ének:

„Nincs határa Isten szerelmének
Lejjebb ér a tenger mélyénél.
Feljebb, mint a hold s csillagok égnek,
Messzebb hat az ég felhőinél
Engem is befogadott és hófehér ruhát reám adott.
Ő elvette minden bűnömet, így Isten gyermekévé tett.”

Szálljon minden magasztalás és dicséret az Ő nevére, az Ő gondviselő szeretetéért, megtartó erejéért, mellyel a közösséget a nehéz időkben körülvette.

A kicsi kis Rákóczi utcai terem, majd a 20 évig tartó albérlet után a gyülekezetnek saját otthont adott a város közepén. Köszönjük Neki, az Ő szavának Isten igéjének mélységét, tisztaságát és az eszközöket, melyeken keresztül szólott hozzánk. Köszönjük Neki, hogy Ő az Ő ígését minden esetben beváltotta, és a lehetetlent is lehetővé tette. További erőforrás ez számunkra, mert „Jézus Krisztus tegnap és ma és mindörökké ugyanaz”.

Isten szeretete után örülök annak is, hogy visszaemlékezhetek a testvéri szeretetre, mely olyan tartalmassá és meleggé tette kapcsolatunkat. Jöhetett bármilyen külső vagy belső nehézség, ez a szeretet adott erőt az újakezdéshez, és ez az egyetlen igazi érték, amit magunkkal vihetünk, ha Isten hazaszólt. Meg kellett és meg kell tanulnunk napról-napra, hogy a szeretet mindig pozitív cselekedetekben nyilvánul meg.

Nagyon fontos, hogy ebben az egyre inkább rohanó világban találjunk időt egymás számára, jelentsen otthont, menedéket a gyülekezet.

A napokban olvastam el az „Igen Atyám” című könyvet, mely Ungár Aladár testvér életéről szól. Ő így mondja:

„Nem tudom eléggé hangsúlyozni, mennyire szükséges, mennyire kell a közösség! Talán a legfontosabb! Azt mondjuk, hogy közösségekben vagyunk egymással? Minden az időbeosztáson fordul meg. A pihenés, a csendesség is kell, de nem a közösség rovására! Ez hiányzik a közösségekben, gyülekezetekben, nyugaton is. Az Úr adott apostolokat, tanítókat, pásztorokat, de hiába van tízezer tanítómester, csak egy atyátok. Atyákra és anyákra van szükségünk, akik élő kapcsolatban vannak a mennyei Atyával, akik tudnak hallgatni, és terheket hordozni az Úr előtt.”

A visszaemlékezés indít arra mindig, hogy felmérjük újra az eddig megtett utat, felismerjük a pozitív dolgokat, és elhagyjunk mindent, ami negatívumnak bizonyult minden jó szándék mellett is.

Az első nagy tapasztalat az, hogy minden ébredés bűnbánattal kezdődik, mind az egyén, mind a gyülekezet életében egyaránt.

Dávid a 32. Zsoltárban csodálatosan ismeri fel ennek valóságát: Ezek után jutott Dávid olyan kapcsolatba Istennel, hogy „Szemeimmel tanácsollak téged”.

Ahhoz, hogy valakit tanácsolni tudjunk, hogy elég legyen egy szemvillanás is, a legszorosabb kapcsolatban kell egymással lennünk. Ezt akarja Isten is.

A másik alapvető dolog, hogy ezt a jó kapcsolatot Istennel csak úgy tudjuk fenntartani, ha az imádságban vagy mondjuk Így: a Vele való beszélgetésben, soha meg nem restülünk. Úgy kell Hozzáfordulnunk naponta többször is, mint ahogy egy gyermek fut édesapjához.

AZ IMÁDSÁG NEM AZT JELENTI, HOGY VALAMIT TESZÜNK, HANEM HOGY VALAKIVEL EGYÜTT VAGYUNK!

Most, 1994-ben, a szabadságban mindenki szolgálni akar, ígét akar hirdetni, ami nagyon jó, de ennek feltételét Istennek egy áldott szolgálja a következő módon határozta meg:

„Isten szolgálatának kérdéseihez a kulcs Isten kezében van, ez a kulcs pedig az imádság, nem a munka, azaz nem az a munka, amit manapság annak tartanak, mert az sokszor kibújik az Istennel való szoros közösség alól... Az imádság maradandó gyümölcsöket terem.”

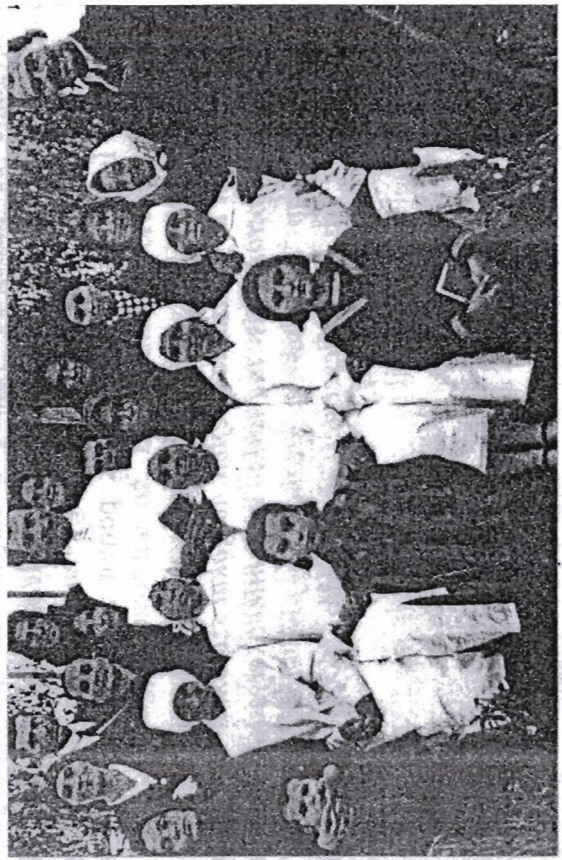
Emlékeztem, emlékeztünk – és ez jó volt arra, hogy a hála újból és újból feltörjön a szívünkből. Egy nagyon drága találó ígét kaptam Istentől, és ezzel teszek pontot az emlékek töredékes felidézésére:

„Megnyitom az én számat, rejtett dolgokat szólok, a régi időből, amiket hallottunk és tudtunk: és amiket atyáink beszéltek nekünk. nem titkoljuk el azokat, a jövő nemzedéknek is elbeszéljük az Úr dicséretét, hatalmát, csodáit, amelyeket cselekedett.” (zsolt. 78: 2-4.)

Az eseményeket rögzítő fotók

Az „ős” Szabadkeresztény Gyülekezet, az 1930-as években

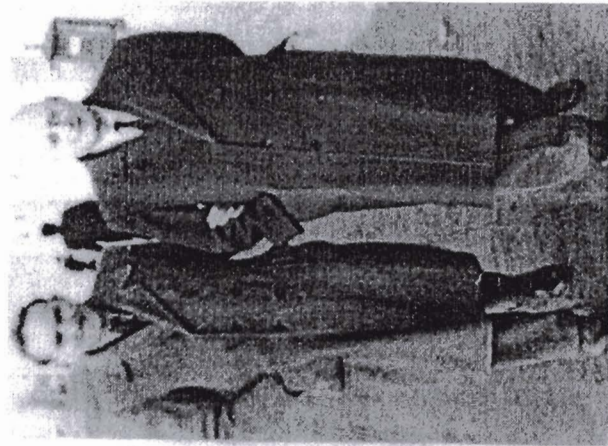
Az induló gyülekezet (1950)

Az induló gyülekezet (1950)

Dr. Mézes Zsigmond Ungár Aladár Marozsán János

Gyülekezeti kirándulás (1951)

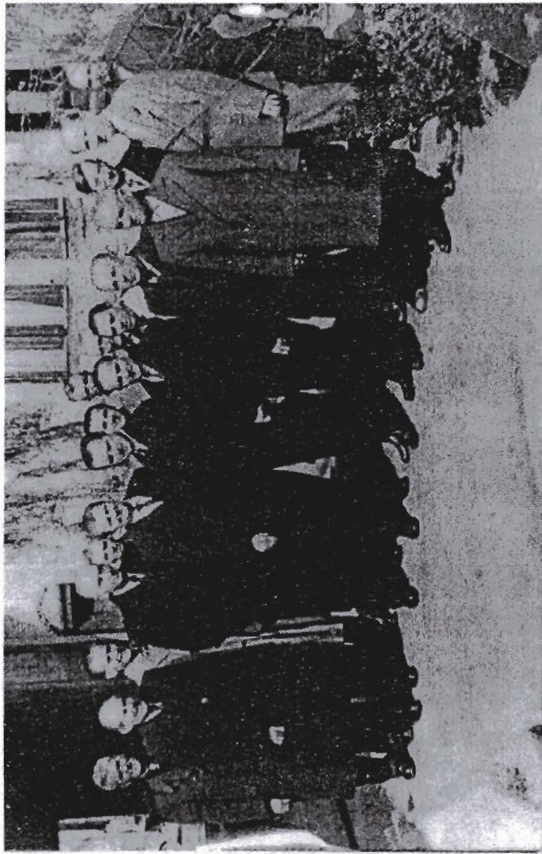

Dr. Kis F. prof és a tanítvány Marozsán János

A gyülekezet énekkara

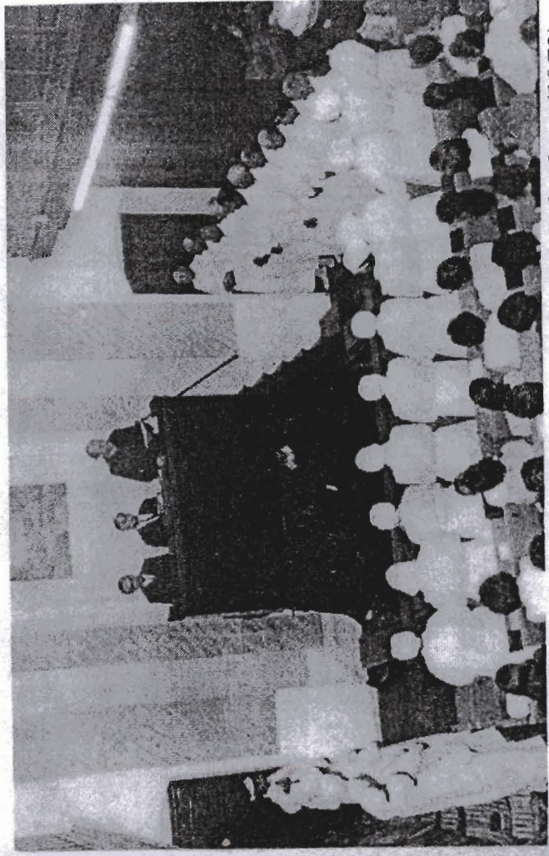
Férfi konferencia Debrecenben (1961)

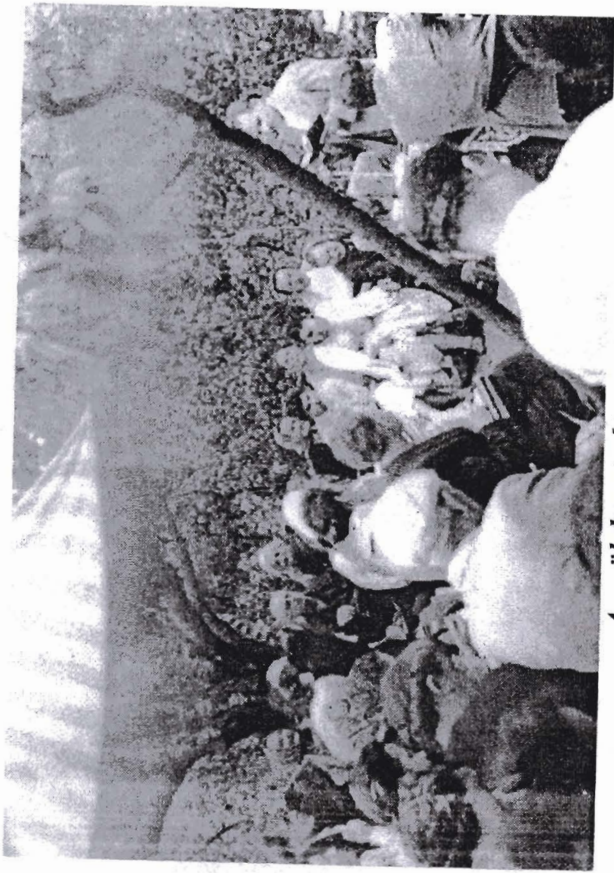
A képen látható Sándor János testvér a gyülekezetet egyik elindítója. (aki merít a tányérból)

A hatvan utcai gyülekezet

Gyülekezetünk bemerítési ünnepe H. Bösörményben (1973)

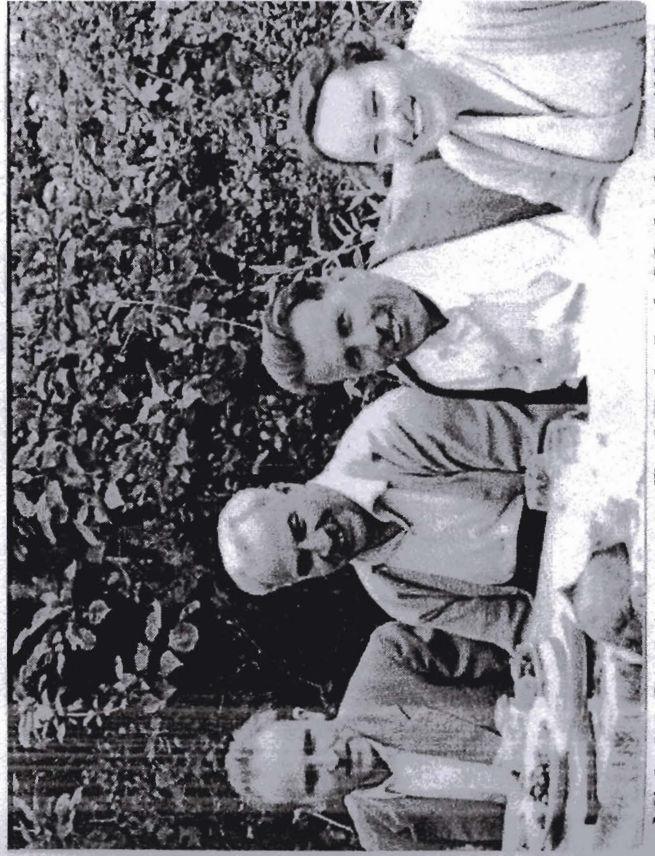
A gyülekezet sátoros ünnepe

Férfikonferencia résztvevői (1957)

Gyülekezeti konferencia Nyirbogáton (1972)

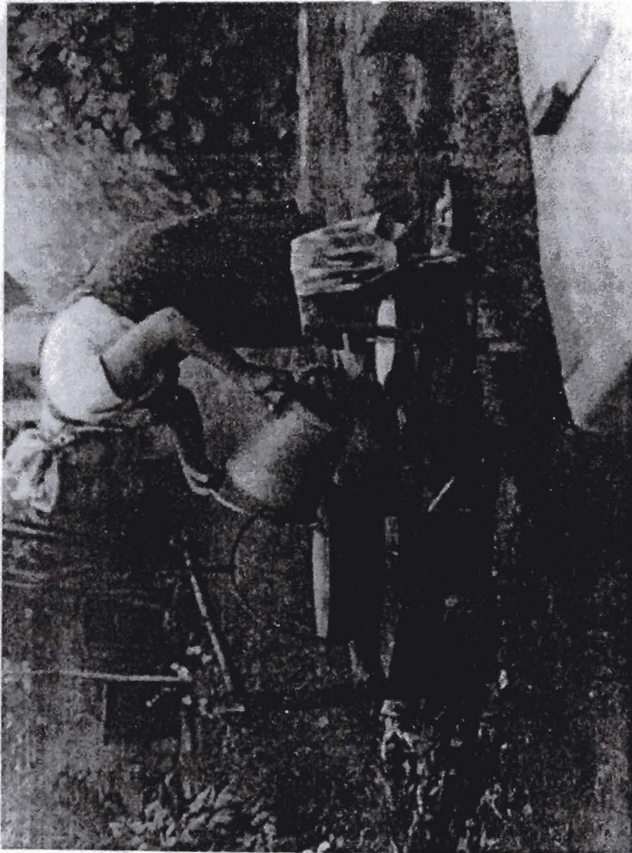
Miskolci Gyülekezet vezetőivel Koós L. és Madarász L. (1952)

*Szima néni (középen szemüvegben)
Laub János (jobbról lent) (1963)*

Szombati L.; Losonczy T.; Frits J.; Balázs J.; Fekete I.

A „főszakács” Erdei Rózsika néni

A gondos szakácsnők (Csabai Lídia, jobb szélén)

Marozsán család

Mézes László és Marozsán Ibolya menyegzője

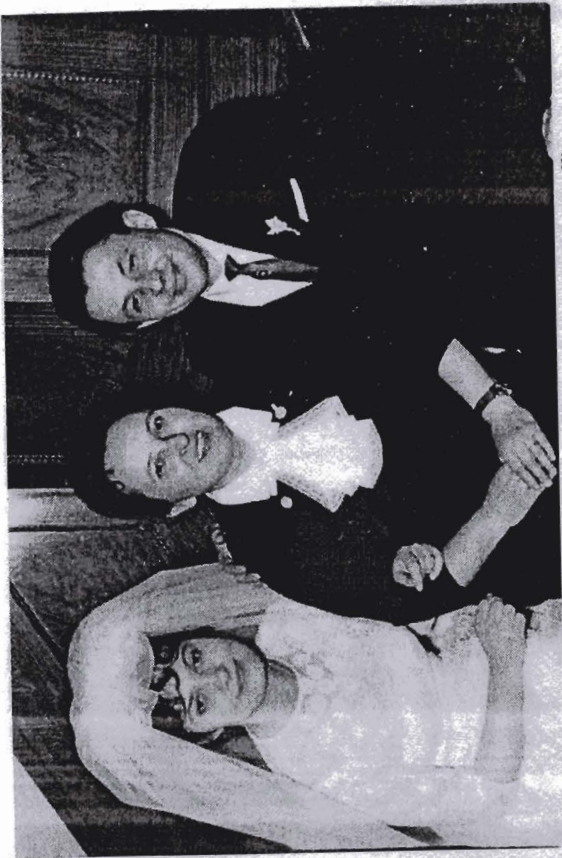
Arnaldó spanyol testvér „gitárral”

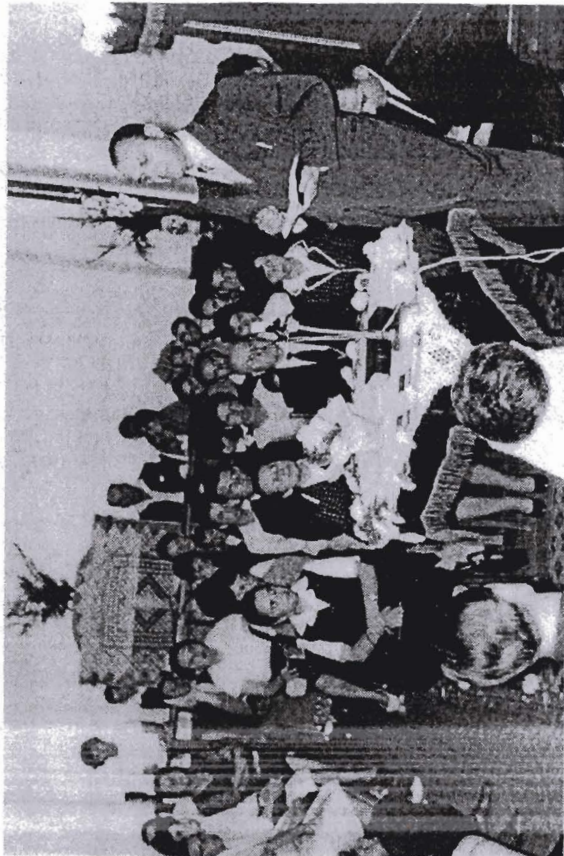
„A Szent Szellem fúj” Mell Tari és Gaál Ferenc a tolmács

Miskolci Gyülekezet vezetői Visokai J.; Dékány M.; (Kóczé J.;
Lestár P.)

Prím Zoltán és Gellén Ancika menyegzője

Örömszülők László T. menyegzőjén, Szolgál: László Sándor

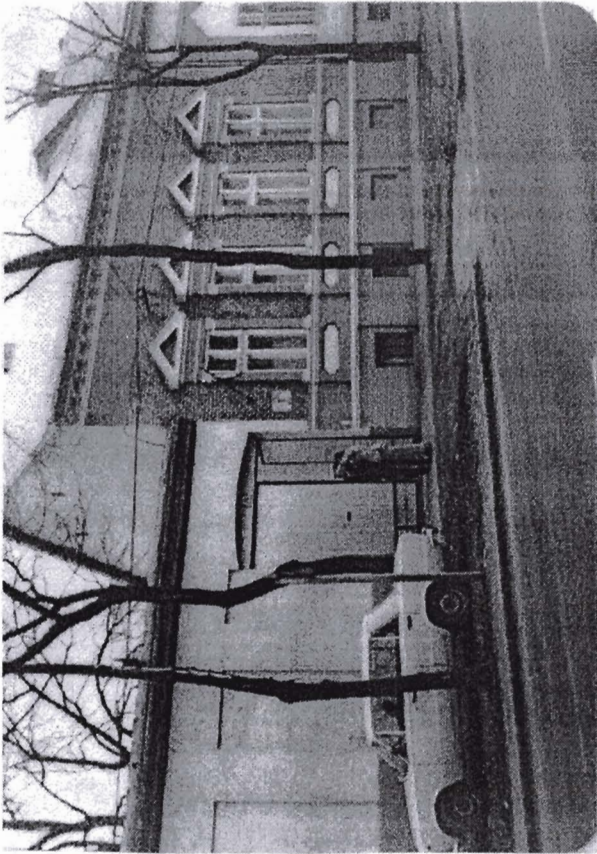
László Tibor és Szojánka Erzsébet menyegzője

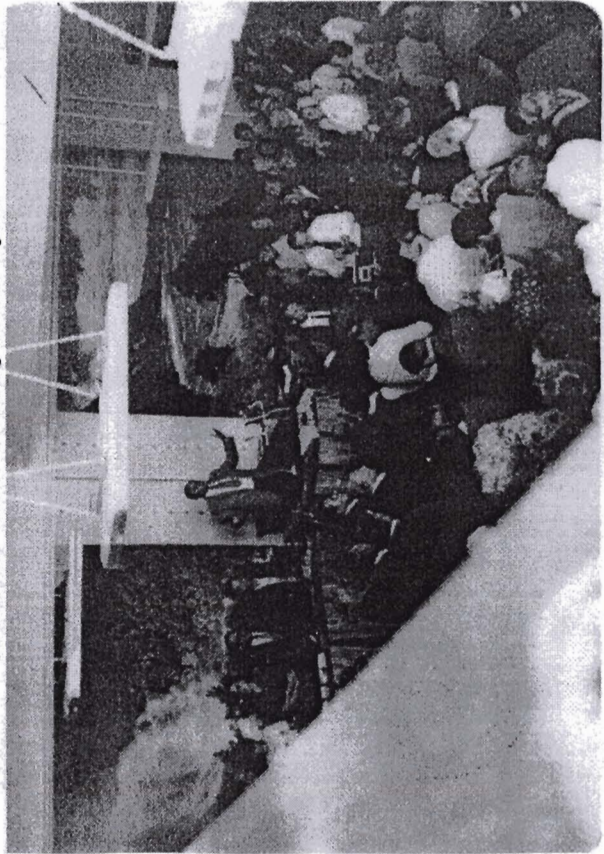
Hítből épül az új Imaház a Mester utcán

A nőtestvérek is kiveszik részüket a munkából

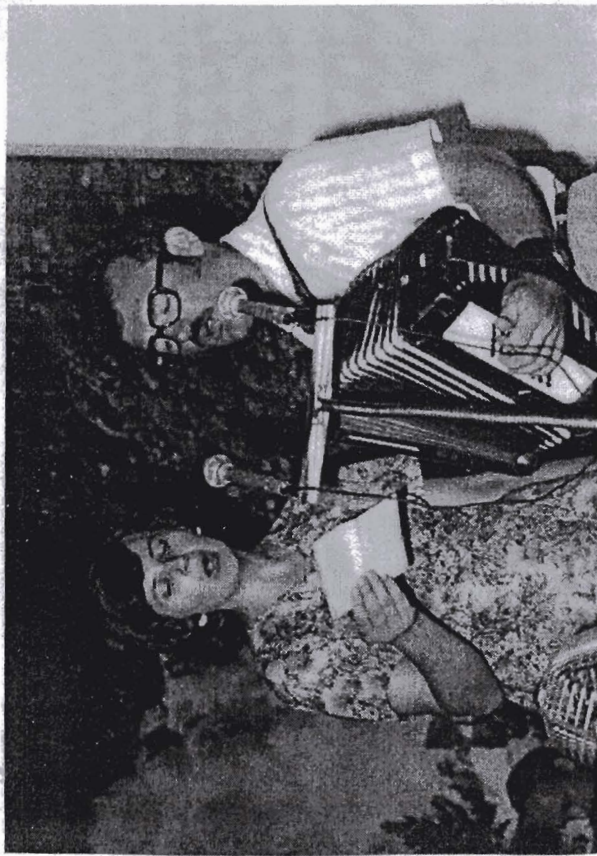
A Mester utcai Imaház homlokzata

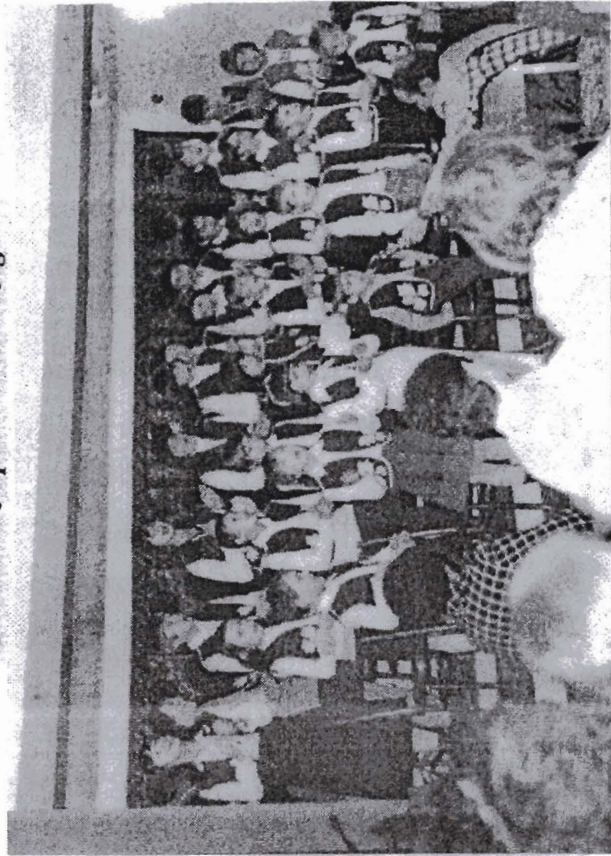
Csendesnap a felszentelt új Imaházban

Smidth házaspár Németországból

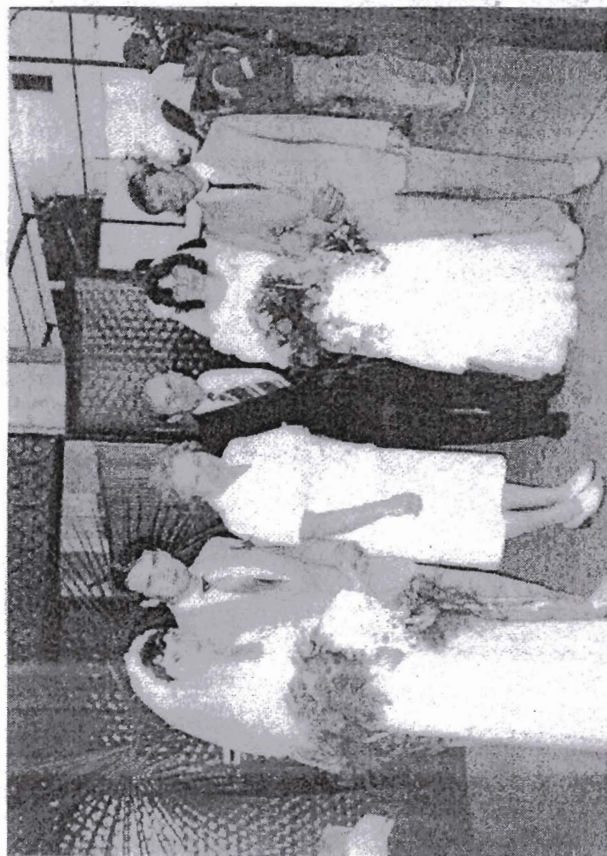
Mariján házaspár Romániából (A férj már az Úrnál van)

Gyermekeink ünnepi szolgálatát

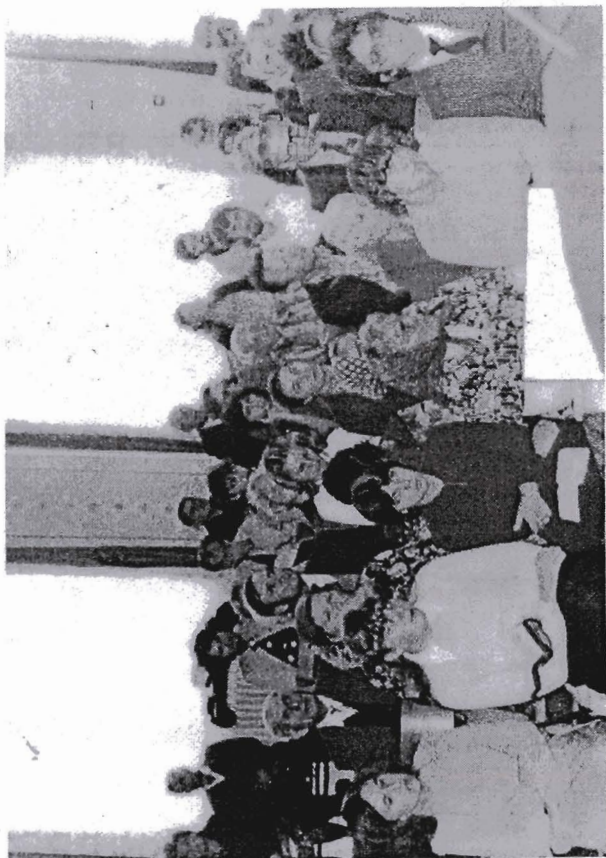
Amerikai énekcsoport

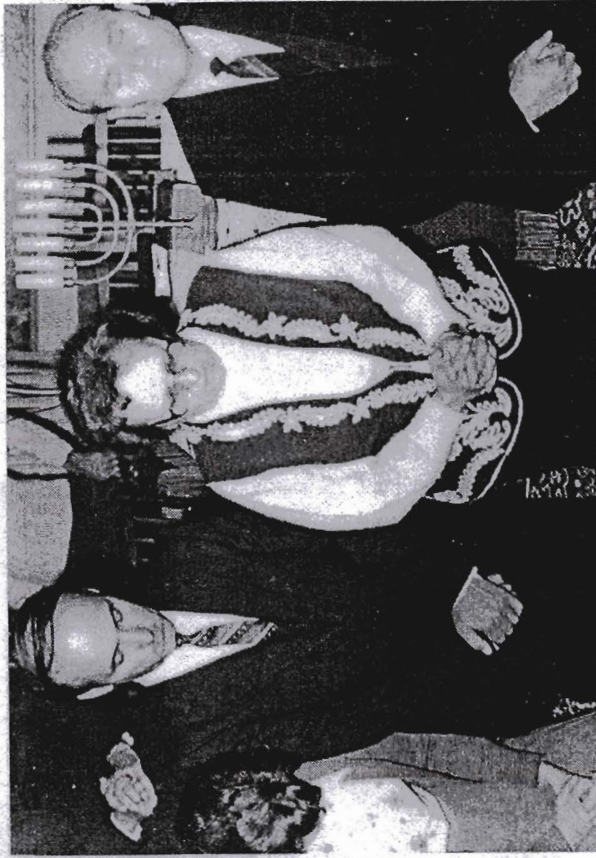
*Ifj. Bacsó János-Váradi Piroska és Török Tamás-Bacsó Zsuzsa
menyegzője*

Élénk figyelem ...az ige szól

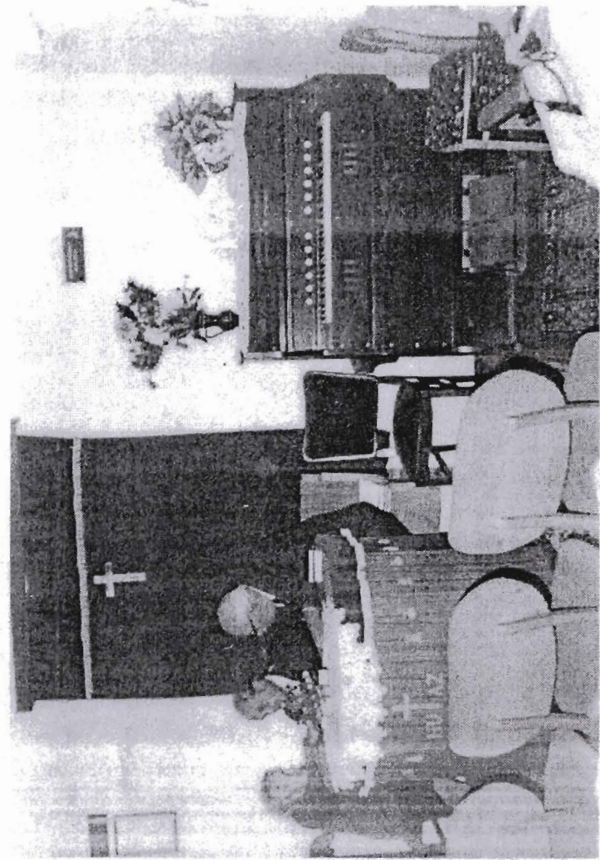

Vidéki testvérek egy része

Szolgáló testvéreink áldást kérő imádsága

A Somogyi házaspárral a Bagaméri gyülekezetben

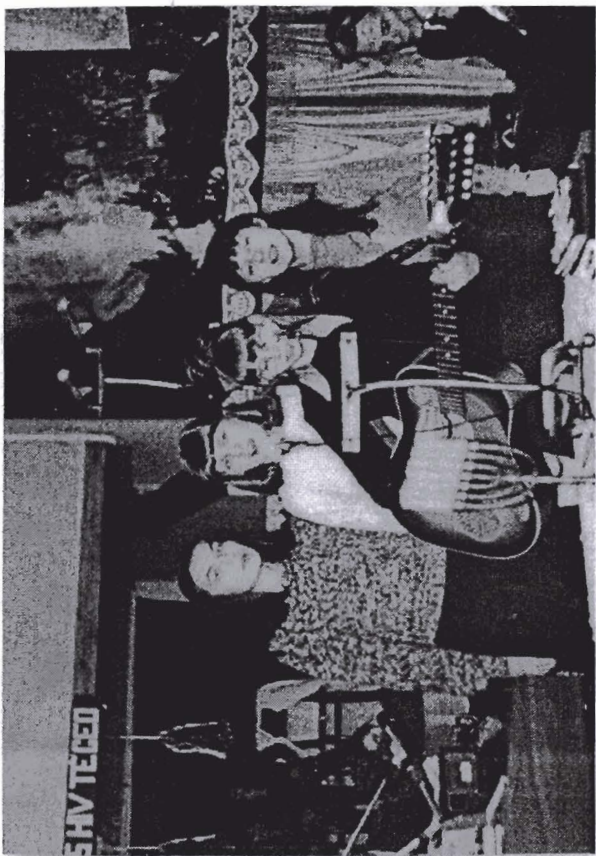
A képen látható 3 olyan testvérünk, akik aránylag fiatalon már az Úrnál vannak (Puskás L.; Erdei A.; Benedek Z.)

Szintén emlékezünk másik 2 elköltözött testvérünkre (Kopasz J.; Benedek B.)

A pásztor és unokája

*Nagy Erzsébet, László Tünde, Szabó Andrea, és Prím Anikó
dícsérik az Urat*

László Sándorné aki csodálatosan meggyógyult

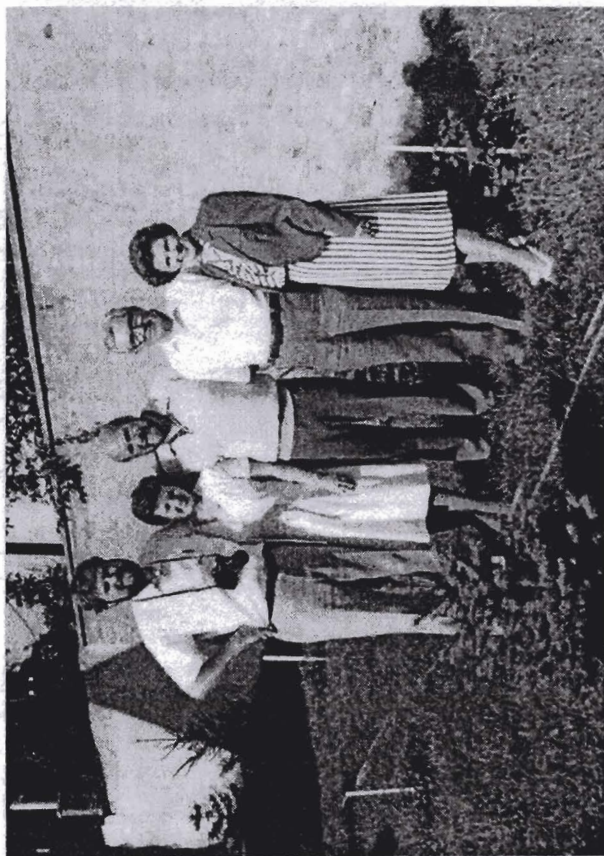
Vidéki gyülekezetvezetők konferenciái csoportjai

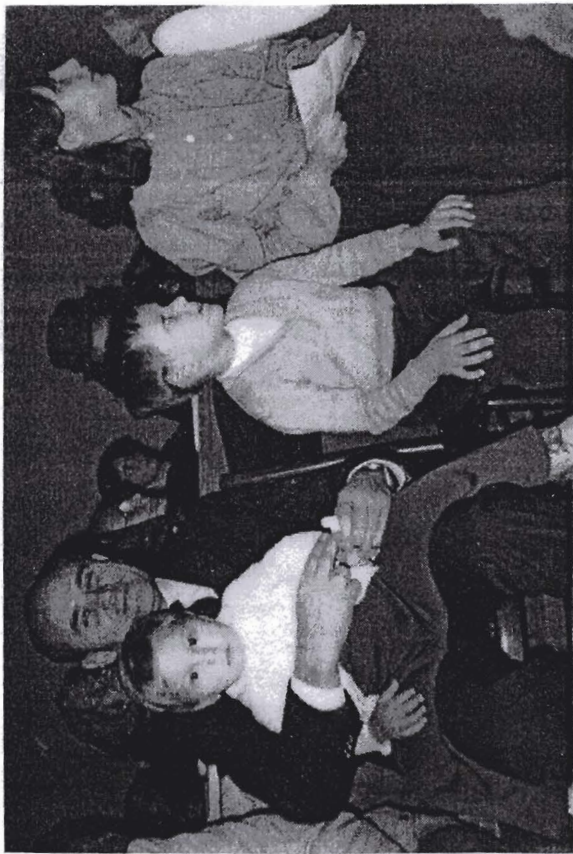
(Faragó J.; Szántó Zs.; Szűcs L.; Kaló V.; már az Urnál)

Bemertítés; kérdések a fehér ruhásokhoz

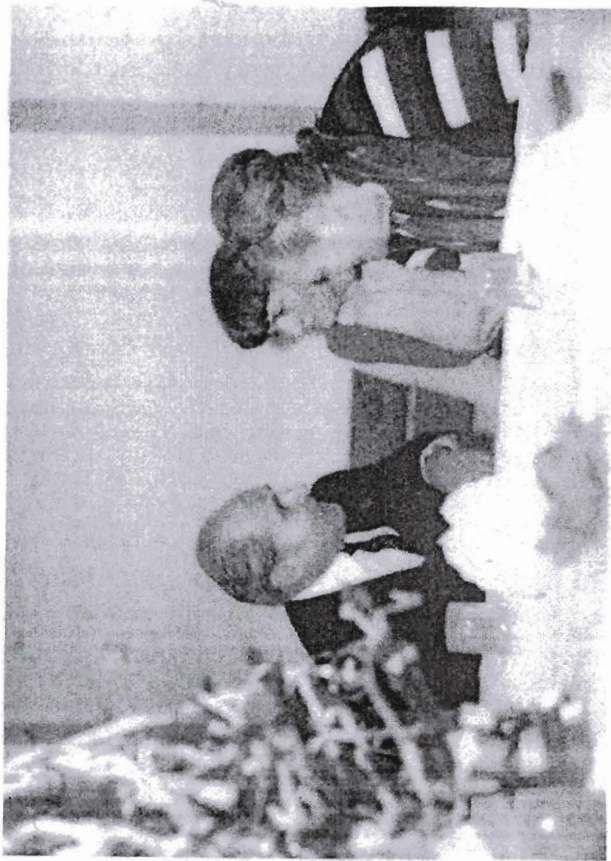
Amerikai vendégeink; Edd pásztor és a Tóth házaspár

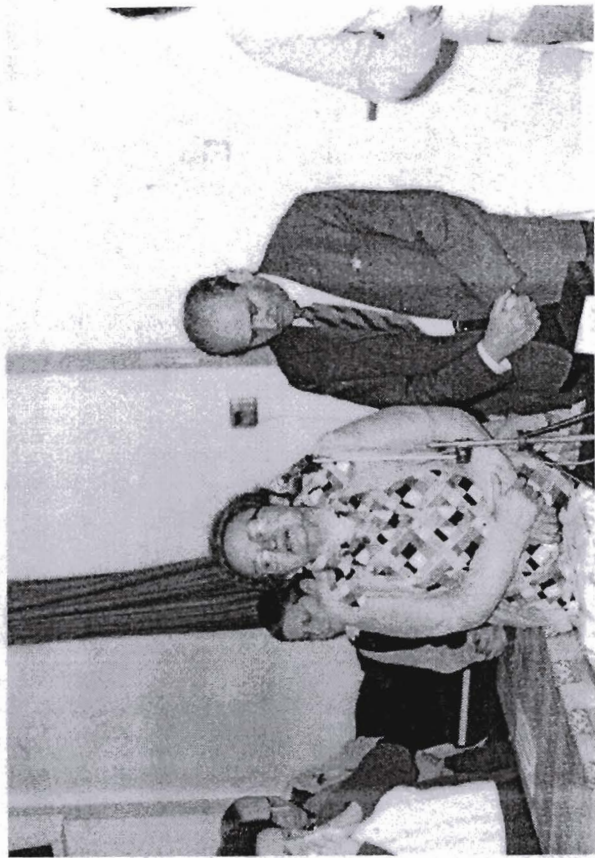
Pásztor és unokái

Közösség Melltarival

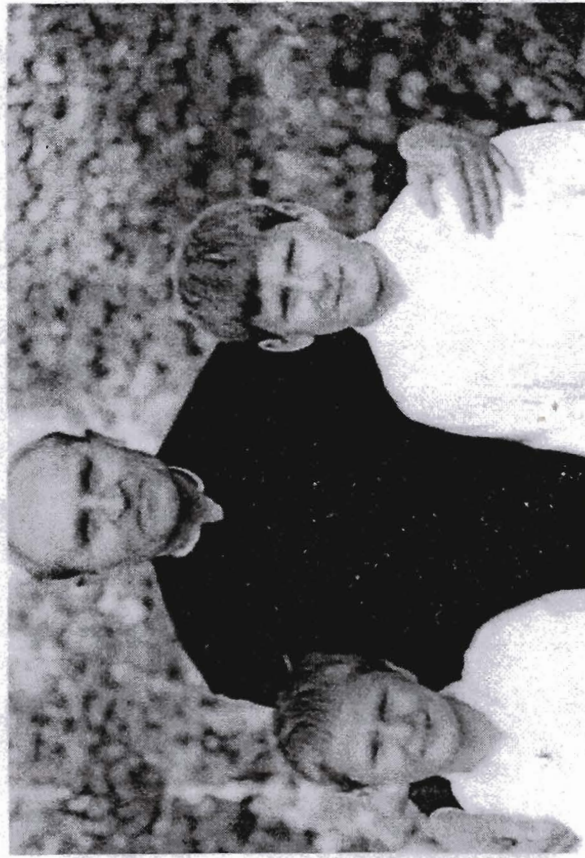
Megbeszélés a pásztorral

Áldás kérés a Betlehemben

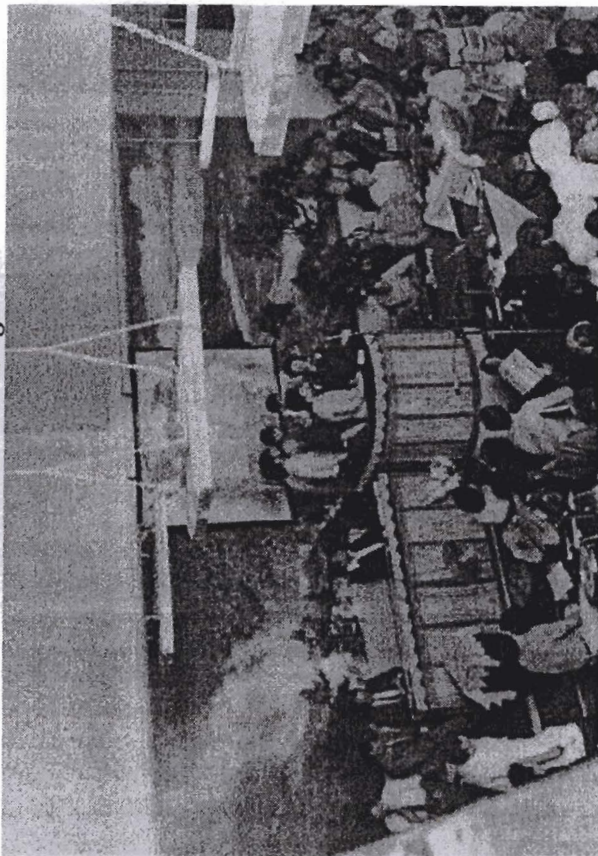
Gyermek bemutatás, megáldás

Nagypapa – unokái bemerítésén

Mézes László szolgál

Csendesnap a Mester u-i Új Imaházban (1983)

Demecseri Gyülekezet karácsonyi ünnepsége

Karácsonyi ünnepség Ártándon

Békéscsabai Gyülekezet Karácsonyi ünnepség

Temetési szolgálat Debrecenben Vigh J.-Marozsán J.

Csodákra emlékezni jó

*Határkőnél hittel megállni,
határkőnél visszanézni,
hálás szívvel múltat idézni:
csodákra emlékezni jó!
Meglátni, hogy minden utunkat
hű és hatalmas kéz vezette,
javunkra szolgált minden tette:
csodákra emlékezni jó!*

*Látni, hogy át viharon, vészen
hű Mesterünk hogyan segített,
éjekre fényt hogyan derített:
csodákra emlékezni jó!*

*Határkőnél hálát adni,
és hallelujás köszönetben
mérgetni, mi mérhetetlen:
csodákra emlékezni jó!*

*Messzi évekre visszanézni,
és számbavenni ezer áldást,
erőt, kegyelmet, megbocsátást:
csodákra emlékezni jó!*

*Hallelujás hálaadással
leborulni egy határköre,
s elindulni hittel előre,
amerre hív az égi szó.*

Túrmezei Erzsébet